

2 KORINTHE

4

Paulus' openheid tegenover God en mensen
en Gods kracht in menselijke zwakheid.

GELEZEN UIT

Herziene Statenvertaling

BELUISTER OF BEKIJK

versvoorvers.org/2-korinthe/4

BELUISTER OF BEKIJK

Inhoud

1	Paulus' bediening en Gods barmhartigheid	3 min	5
2	Open leven en eerlijk Gods Woord doorgeven	2 min	7
3	Verantwoording afleggen aan een kerk	2 min	8
4	Geen muziekbediening zonder gemeentelidmaatschap	5 min	9
5	Lidmaatschap als bewijs van betrouwbaarheid	3 min	11
6	Het geweten onderscheidt goed en kwaad	3 min	13
7	Gods wet in het hart en Christus als Hoofd	2 min	14
8	Kerkelijk toezicht voorkomt geen verborgen zonde	2 min	16
9	Persoonlijk rekenschap geven aan God	2 min	17
10	Een feilbaar geweten toch gehoorzamen	3 min	18
11	Paulus laat het oordeel aan ieders geweten	3 min	19
12	Geestelijke bedekking mist Bijbelse grond	2 min	20
13	Jezus als Herder en de hulp van voorgangers	3 min	22
14	Elkaars lasten en eigen verantwoordelijkheid	3 min	23

15	Leiders dienen wie leiding nodig heeft	4 min	24
16	Leiders eren en zwakke gemeenteleden helpen	3 min	26
17	Geestelijk groeien zonder menselijke controle	3 min	28
18	Een helder Evangelie dat toch bedekt blijft	3 min	30
19	Satan als god van deze eeuw	3 min	32
20	Satan houdt mensen bij de waarheid vandaan	3 min	33
21	Christus als beeld en heerlijkheid van God	3 min	35
22	Christus verkondigen en Gods licht ontvangen	4 min	37
23	De volgorde van Gods scheppingswerk	3 min	39
24	De schepping als beeld van geestelijke groei	4 min	41
25	De schat in aarden kruiken en zelfwaardering	4 min	42
26	Onze waarde door de Heilige Geest in ons	4 min	44
27	God kiest zwakken om Zelf de eer te krijgen	4 min	46
28	Gods kracht werkt door menselijke zwakheid	3 min	48
29	Paulus' verdrukkingen maken Gods kracht zichtbaar	5 min	50

30	Jezus' sterven en leven in Paulus' lichaam	3 min	52
31	Zelfverloochening maakt ruimte voor Jezus' leven	3 min	54
32	Spreeken uit geloof en hopen op de opstanding	5 min	56
33	In het lijden kijken naar het onzichtbare	3 min	59
	Om verder te lezen		60

1

Paulus' bediening en Gods barmhartigheid

We gaan verder met onze studie van 2 Korinthe, te beginnen bij hoofdstuk 4. Hoofdstuk 4 begint met het woord 'daarom'. Dat betekent dat het niet echt een nieuw begin is. Het is een voortzetting van wat in het laatste deel van het vorige hoofdstuk is gezegd. Je herinnert je dat Paulus in het vorige hoofdstuk zegt dat hij geen aanbevelingsbrieven van mensen of gemeenten nodig heeft. De enige geloofsbrieven waar hij echt om geeft, zijn de bewijzen van het werk van de Heilige Geest door zijn bediening. Dat is het duidelijkst te zien in de veranderingen in het hart en het leven van de mensen die hij heeft gediend. De Korintheïers zijn daar opvallende voorbeelden van.

In hoofdstuk 3 verklaart hij als het ware vrijmoedig dat de Geest hem aanbeveelt. Wat hij onder de Korintheïers heeft bereikt, zegt veel meer dan welke aanbevelingsbrieven ook. Toch wil hij niet trots klinken, of alsof hij zichzelf daarvoor de eer toekent. Hij zegt dat dit niet iets is wat hij persoonlijk heeft gedaan of persoonlijk had kunnen doen.

Hij kan het niet uit eigen kracht. Zijn kracht komt van God.

Natuurlijk gaat hij dan uitvoerig in op het nieuwe verbond. Hij is een dienaar van het nieuwe verbond, en dat nieuwe verbond verandert harten.

Wij allen nu, die met onbedekt gezicht de heerlijkheid van de Heere als in een spiegel aanschouwen, worden van gedaante veranderd naar hetzelfde beeld, van heerlijkheid tot heerlijkheid, zoals dit door de Geest van de Heere bewerkt wordt.

2 KORINTHE 3:18

De Korinthiërs zijn een voorbeeld van mensen die dat proces doormaken als gevolg van Paulus' bediening van dat verbond. Dus zegt hij in hoofdstuk 4, vers 1:

Daarom, aangezien wij deze bediening hebben naar de barmhartigheid die ons bewezen is, verliezen wij de moed niet.

2 KORINTHE 4:1

Paulus heeft te maken gehad met dingen die, zoals hij zei, onlangs zijn draagkracht te boven gingen. In Efeze, of in Asia, heeft hij bovenmate geleden, en hij zei:

Want wij willen niet, broeders, dat u geen weet hebt van onze verdrukking, die ons in Asia overkomen is: dat wij het uitermate zwaar te verduren hebben gekregen, boven ons vermogen, zodat wij zelfs aan ons leven wanhoopten.

2 KORINTHE 1:8

Hij zegt in feite dat hij in het nauw heeft gezeten, dat hij onder druk heeft gestaan, dat hij zwaar onder vuur heeft gelegen, dat hij tegenstand heeft ondervonden. En toch verliest hij de moed niet. Hij zegt dat hij barmhartigheid van God ontvangt om de moed niet te verliezen.

Barmhartigheid ontvangen betekent in zijn gedachten, denk ik, niet alleen dat God zijn zonden vergeeft. Barmhartigheid ontvangen houdt meer in: God geeft hem in Zijn barmhartigheid de kracht om het aan te kunnen en bij dat alles de moed niet te verliezen. Hij heeft immers ook die bemoedigingen die voortkomen uit het zien dat zijn bekeerlingen verdergaan met God, en uit het zien van het werk van God in hun leven.

2

Open leven en eerlijk Gods Woord doorgeven

Hij zegt in vers 2:

Integendeel, wij hebben de schandelijke, verborgen praktijken verworpen; wij wandelen niet in bedrog en vervalsen ook niet het Woord van God, maar door het openbaar maken van de waarheid bevelen wij onszelf aan bij elk menselijk geweten, in de tegenwoordigheid van God.

2 KORINTHE 4:2

Wanneer hij zegt:

We hebben gebroken met alles wat stiekem gebeurt en waarvoor je je moet schamen, en we gaan niet sluw te werk en verdraaien Gods woord niet, zegt hij dat we geen geheimen hebben. We hebben geen verborgen zonden. Misschien beweert iemand dat we die wel hebben. We gaan niet op een sluwe manier met het Woord van God om, om mensen uit te buiten, om geld aan hen te verdienen of iets dergelijks. En we hebben geen verborgen zonden.

Natuurlijk koesteren veel mensen die uiterlijk heel rechtvaardig lijken, wel verborgen zonden. Misschien zijn er onder ons mensen naar wie alle anderen kijken en van wie ze denken dat ze heel rechtvaardig zijn. Maar jij weet van zonden in je leven waar zij niets van weten. Paulus zegt: 'Als je dwars door me heen kon kijken, zou je niets zien. Je zou geen van die verborgen zonden zien. We hebben zulke dingen afgezworen, die verborgen, schandelijke dingen.'

'Afgezworen' moet betekenen: tegenover God. Tegenover God heb ik die dingen opgegeven. Ik heb afstand genomen van die dingen. Ik heb ze veroordeeld en afgezworen. En ik geef er niet aan toe. Mijn omgang met het Woord van God is niet bedrieglijk. Wat ik doe, zegt hij, is eenvoudig de waarheid openbaar maken. Ik vertel gewoon de waarheid. Ik zet geen maskers op en vermom me niet. Ik laat gewoon zien

wie ik ben. Wat je ziet, is wie ik ben. Ik heb geen geheimen. Ik ben open tegenover jullie. Wat ik zeg, is gewoon wat ik als de waarheid begrijp, en ik beveel mezelf eenvoudig aan bij het geweten van ieder mens, voor het aangezicht van God.

3

Verantwoording afleggen aan een kerk

Ik vind deze uitspraak heel belangrijk. In de tijd waarin we leven, krijgen we vaak te horen dat we meer verantwoording aan mensen moeten afleggen. Met ‘meer verantwoording afleggen’ bedoelen veel mensen: aan een bepaalde organisatie of aan leiders van een organisatie. Met ‘organisatie’ bedoel ik wat de meeste mensen een kerk noemen.

In kerken wordt tegenwoordig algemeen aangenomen dat je bij een van die kerken moet horen en jezelf op de een of andere manier onder het gezag en onder het toezicht van de leiders van zo’n organisatie moet stellen, om aan hen verantwoording af te leggen. Men neemt aan dat dit echt de enige manier is om veilig en eerlijk een christelijk leven te leiden.

Er is de aanname, die op grote schaal wordt onderwezen, dat je niet veilig bent als je niet voldoende verantwoording aflegt, want:

Als er geen wijze raad is, komt een volk ten val, maar er komt verlossing door een veelheid van raadgevers.

SPREUKEN 11:14

Het is belangrijk dat er mensen zijn die weten wat je doet, en dat je in het licht wandelt. Als er niemand over je waakt, zul je waarschijnlijk vallen. Je bent daar een eenzame cowboy, en de duivel pikt je er zo uit. Hij schiet je zo uit het zadel, omdat je niet bij het leger bent. Je bent een eenzame cowboy. Daarom is het niet veilig als er geen verhouding is waarin je verantwoording aflegt aan een gemeenteleiding of gemeenteorganisatie. Maar het gaat nog verder. Het is niet alleen zo dat je in de problemen zou kunnen komen als je geen verantwoording aflegt. Je bent al verdacht als je geen verantwoording aflegt. Als je niet bij een gemeente bent aangesloten, is het

niet alleen zo dat je in een gevaarlijke situatie verkeert en zou kunnen vallen. De aanname is dat je in zekere zin al aan het vallen bent, en dat je daarom niet in een gemeente zit. In zekere zin heb je iets te verbergen. Je houdt je schuil in de schaduw. Je wilt niet dat mensen iets over je te weten komen, en daarom sluit je je niet aan bij een gemeente en leg je geen verantwoording af.

4

Geen muziekbediening zonder gemeentelidmaatschap

Geloof me, ik heb dit uit allerlei hoeken gehoord. Ik heb het over mezelf gehoord, en ik heb veel andere mensen het over anderen horen zeggen. Ik herinner me dat ik jaren geleden een advertentie hoorde op een christelijke radiozender. Deze christelijke organisatie promootte christelijke musici, onontdekt muzikaal talent of zoiets. Ze namen auditiebandjes aan van mensen die belangstelling hadden voor een deeltijdbediening in de muziek.

Ik was al in een andere bediening werkzaam, en ik wilde niet voltijs in de muziekbediening werken, maar ik dacht: 'Ik heb de laatste tijd niet veel aan muziek gedaan. Ik zal hun een bandje met wat van mijn muziek sturen.' Dus stuurde ik hun er een. Ze namen contact met me op en zeiden dat ze belangstelling hadden om verder te gaan. Ik moest wat formulieren invullen en een seminar bijwonen en dat soort dingen, samen met een heleboel andere mensen die ook een muziekbediening hadden.

Ik weet het niet meer precies. Volgens mij waren er zo'n 200 of 300 mensen op dat seminar. Ze zeiden: 'Van jullie die hier zijn, zullen er waarschijnlijk twintig worden uitgekozen met wie onze organisatie gaat samenwerken en die we gaan promoten.' Ze zeiden: 'Er zijn verschillende niveaus van betrokkenheid en verschillende niveaus waarop we jullie zullen promoten.'

Hierna namen ze contact met me op en zeiden dat ik een van degenen was met wie ze wilden samenwerken. Ze stuurden me nog wat formulieren. Een van de dingen die ze vroegen was: 'Wie is je predikant?' Op dat moment had ik plaatselijk geen predikant, dus gaf ik de naam op van een vriend van me die predikant is en met wie ik heel goed

bevriend ben. Hij woont toevallig in een andere staat, maar ik heb met hem een hechtere band dan ik ooit met enige andere predikant heb gehad. Hij was predikant, dus gaf ik hem op als mijn predikant.

Dat is natuurlijk nogal ongebruikelijk: iemand als je predikant opgeven die in een andere staat woont dan jij. Want volgens de gangbare opvatting hoor je een predikant te hebben in dezelfde plaats als waar je woont, of ten minste in een nabijgelegen plaats waar je naartoe kunt reizen om de gemeente te bezoeken.

Dus belden ze me daarover op. Ze zeiden: ‘We begrijpen niet helemaal wie je nu als je predikant opgeeft. Het klinkt alsof je in Oregon woont, en je hebt gezegd dat je predikant in Santa Cruz in Californië woont.’

Ik zei: ‘Nou, dat klopt.’

Ze zeiden: ‘Waar ga je plaatselijk naar de gemeente?’

Ik zei: ‘Nou, ik ben eigenlijk geen lid van een van de plaatselijke gemeenten.’

In die tijd reisde ik twee keer per maand naar de kust om op zondagochtend te preken in een gemeente die geen predikant had. Dat heb ik anderhalf jaar gedaan. Het was twee uur rijden heen en twee uur terug, dus het was te ver om echt betrokken te zijn bij het gemeenteleven. Maar om de zondag preekte ik bij hen, terwijl zij op zoek waren naar een predikant.

Ik zei: ‘Twee keer per maand preek ik in een gemeente, al ben ik daar geen predikant, en ze hebben geen predikant. De andere twee weken van de maand bezoek ik gewoon gemeenten waar ik bevriend ben met de predikanten en waar ik veel vrienden heb. Dus daar ga ik dan gewoon naar de gemeente.’

Ze zeiden: ‘Maar je hebt je aan geen van die gemeenten verbonden?’

Ik zei: ‘Nou, nee, ik kan me moeilijk aan de plaatselijke gemeenten verbinden, want ik ben twee keer per maand de stad uit om te preken. Sterker nog, sommige keren dat ik niet in die gemeente preek, ben ik de stad uit omdat ik preek voor Jeugd met een Opdracht of voor iemand anders. Je kunt niet bij zoveel gemeenten betrokken zijn en je volledig aan één gemeente verbinden.’

Maar ik zei: 'Ik heb daar geen enkel probleem mee. Het gaat goed met me. Ik ben niet aan het afglijden in mijn geloof of iets dergelijks.'

Ze zeiden: 'Nou, dit is niet aanvaardbaar. Je moet een betere structuur hebben waarin je verantwoording aflegt.'

Ik zei: 'Wat maakt een structuur waarin je verantwoording aflegt dan voldoende?'

Ze zeiden: 'Je moet deel uitmaken van een gemeente en een predikant hebben.'

Ik zei: 'Ik kan begrijpen dat jullie niet willen dat de mensen met wie jullie werken onbetrouwbare figuren of ketters zijn, of iets dergelijks. Maar hoewel het waar is dat ik niet naar een gemeente ga en geen voorganger heb, heb ik veel voorgangers die goede vrienden van me zijn. Ik lunch geregeld met hen en zoek hen vaak op in hun kantoor. Zij komen op mijn school spreken en ik ga in hun gemeente spreken, enzovoort. Maar ik maak niet echt deel uit van hun gemeente.'

Ze zeiden: 'Nou, dat is niet voldoende. Je moet een betere structuur hebben waarbinnen je verantwoording aflegt.' Ik zei: 'Laat ik even kijken of ik dit goed begrijp. Als ik me bij een gemeente hier in de stad zou aansluiten, ook al zou de voorganger mij helemaal niet kennen, maar ik was wel lid van zijn gemeente, zou ik dan een goede structuur hebben waarbinnen ik verantwoording afleg?'

En ze zeiden: 'Ja.'

Ik zei: 'Nou, ik ben bang dat ik verantwoording afleggen niet op die manier begrijp.'

En ze zeiden: 'Nou, dan kunnen we niet samenwerken.' Dus dat deden we niet. En ik dacht: 'Wat is dat ontzettend vreemd.'

5

Lidmaatschap als bewijs van betrouwbaarheid

Maar in de ogen van veel mensen is dat niet vreemd. Zelfs veel mensen die dit horen, zullen zeggen: 'Nou ja, ik ben het met hen eens.' Het treurige is dat zo veel christenen een geïnstitutionaliseerd idee van verantwoording afleggen in het christelijke leven

hebben ingevoerd dat in strijd is met de Schrift. Voor zover ik me herinner, zei Paulus:

Maar ik wil dat u weet dat Christus het Hoofd is van iedere man en de man het hoofd van de vrouw en God het Hoofd van Christus.

1 KORINTHE 11:3

En Paulus had geen aanbevelingsbrieven van mensen nodig om te zeggen dat hij verantwoording aflegde aan de gemeente in Antiochië.

Nou, in zekere zin legde hij wel verantwoording af aan de gemeente in Antiochië, want zij hadden hem uitgezonden. En telkens wanneer hij daar weer in de buurt kwam, bracht hij verslag uit en vertelde hij wat hij de afgelopen drie jaar had gedaan, sinds ze hem voor het laatst hadden gezien. Is dat verantwoording afleggen? Je ziet die mensen eens in de drie jaar en de rest van de tijd zit je aan de andere kant van de wereld? Dat zou kunnen, zolang je maar lid van de gemeente bent.

Verantwoording afleggen berust dan dus op organisatie, een instituut, symboliek, een naam op een lijst. Het heeft niets te maken met daadwerkelijk persoonlijk contact of gesprekken, of met hoe vaak je met mensen omgaat. Als ik lid ben van een gemeente in een stad, maar zes maanden lang elke zondag de stad uit ben om ergens anders onderwijs te geven, leg ik nog steeds voldoende verantwoording af, omdat mijn naam in het ledenregister staat. Maar als ik elke zondag naar een gemeente ga en de voorganger persoonlijk ken, maar me nooit bij de gemeente heb aangesloten, dan leg ik onvoldoende verantwoording af. Dit is zo bizar.

Paulus had niets van die dwaasheid in zijn leven. Hij zegt: ‘Luister, bij wat ik doe, breng ik geen aanbevelingsbrieven mee. Ik beroep me niet op de gemeente van Antiochië als mijn bedekking. Ik heb niet zo’n bedekking. Ik heb niet zo’n bedekking nodig, aangezien de Bijbel niet over bedekkingen spreekt. Gemeenten spreken over bedekkingen, maar de Bijbel spreekt niet over bedekkingen.’

Paulus zegt: ‘Wat ik doe, is gewoon openlijk laten zien wie ik ben. Ik leid een open leven. Iedereen kan naar me kijken. Als er iets aan mij is wat je niet bevalt, is dat goed. Als er iets aan wat ik zeg is wat je niet bevalt, is dat goed. Ik breng gewoon de waarheid

naar voren.’ En:

Ik laat het aan ieders geweten over om mij te beoordelen, met God als getuige.

6

Het geweten onderscheidt goed en kwaad

Wat is een geweten? We denken bij ons geweten meestal aan iets dat ons dwarszit als we iets verkeerd doen, en dat klopt. Maar eigenlijk is het geweten per definitie je vermogen om onderscheid te maken tussen goed en kwaad, of tussen juist en onjuist. Er zit niet iets in je dat een geweten heet. Het bevindt zich niet onder je linkernier of iets dergelijks. Het geweten is geen ding. Een geweten is gewoon een woord dat is bedacht om te spreken over het vermogen van een mens om onderscheid te maken tussen juist en onjuist. Dat noemen we ‘mijn geweten’.

Als iets vanbinnen me zegt dat iets verkeerd is, dan is mijn geweten aan het werk. Maar als iets me zegt dat iets juist en goed is, en ik zeg: ‘Amen’, dan getuigt mijn geweten daar ook van. Paulus gebruikt het woord op die manier, en dat is de juiste manier om het te gebruiken.

Als je even Romeinen hoofdstuk 2 opslaat, zul je zien dat Paulus het woord ‘geweten’ op die manier gebruikt. In Romeinen 2, vers 14 en 15, zegt Paulus:

Want wanneer heidenen, die de wet niet hebben, van nature doen wat de wet zegt, zijn zij, hoewel zij de wet niet hebben, zichzelf tot wet. Zij tonen dat het werk van de wet geschreven is in hun hart. Daar getuigt ook hun geweten van, en hun gedachten onderling beschuldigen of ook verontschuldigen elkaar.

ROMEINEN 2:14-15

O, je kunt toch niet jezelf tot wet zijn! Maar deze mensen zijn goed. Ze doen de dingen die in de wet staan. Paulus zegt niet dat dit slechte mensen zijn. Dit zijn goede mensen. Ze zijn zichzelf tot wet. Lieve hemel, hebben ze dan niemand die hun elke dag vertelt

wat ze moeten doen? Ja, die hebben ze wel. Het zit in hun hart. Ze hebben de wet in hun hart geschreven staan.

Er staat in vers 15:

Ze laten zien dat wat de wet vraagt in hun hart geschreven staat, en hun geweten bevestigt dat ook, terwijl hun gedachten hen de ene keer beschuldigen en de andere keer vrijpleiten.

Dat wil zeggen: wanneer je geweten getuigt, beschuldigt het je of spreekt het je vrij. Het zegt dat je goed of verkeerd handelt. Dat is wat het geweten is. Het is het vermogen om jezelf te beschuldigen of jezelf vrij te spreken, en geen van beide is verkeerd. Als je verkeerd handelt, wil je jezelf beschuldigen, en als je goed handelt, wil je vrijgesproken worden. Het is eigenlijk niets anders dan je vermogen om te weten wat goed is en wat verkeerd is. Het is je geweten.

En er zijn mensen bij wie de wet in hun hart geschreven staat, dus zij handelen vanuit hun hart. Ze hebben geen wet nodig die hun van buitenaf wordt opgelegd.

Ze zijn zichzelf tot wet.

7

Gods wet in het hart en Christus als Hoofd

Als we het erover hebben dat mensen zichzelf tot wet zijn, dan bedoelen we met die uitdrukking tegenwoordig meestal een ongeleid projectiel, een rebel, iemand die veel problemen gaat veroorzaken, waarschijnlijk iemand die buiten de wet leeft. En dat klopt als de wet niet in hun hart geschreven staat. Als Gods wet niet in iemands hart geschreven staat, als iemand niet werkelijk wedergeboren is en zich niet aan Jezus Christus onderwerpt, dan is zichzelf tot wet zijn voor zo iemand hetzelfde als wat er in het boek Numeri stond [bedoeld is Richteren 21:25].

In die dagen was er geen koning in Israël: eenieder deed wat juist was in zijn ogen.

RICHTEREN 21:25

Het probleem is dat niemand wedergeboren was, en wat in hun ogen juist was, was slecht, en ze misdroegen zich ernstig. Ze vervielen in afgoderij en allerlei andere dingen. Maar wanneer mensen de wet in hun hart geschreven hebben staan, kunnen ze volgens Paulus zichzelf tot wet zijn, en vertelt hun geweten hun wat goed en verkeerd is. Ze hebben geen godsdienstige wet nodig die hun wordt opgelegd, en ook geen institutioneel gezag dat over hen wordt uitgeoefend.

Maar ik wil dat u weet dat Christus het Hoofd is van iedere man en de man het hoofd van de vrouw en God het Hoofd van Christus.

1 KORINTHE 11:3

In de gemeente is Christus het gezag. De Heilige Geest leidt. We hebben geen instituut nodig om Christus of de Heilige Geest te vervangen, al voelen veel mensen zich daar prettiger bij, omdat ze Jezus niet kunnen zien, maar de voorganger wel. Ze kunnen de kerk zien. Ze kunnen de gemeente zien. Ze kunnen zich deel voelen van iets zichtbaars, iets tastbaars. Dat is naar mijn idee een vleselijke behoefte.

Ik zeg niet dat het verkeerd is om naar de gemeente te gaan, helemaal niet. Ik zeg alleen het volgende. Stel dat iemand daar zijn zekerheid in vindt. Hij voelt zich veilig omdat hij een voorganger heeft, of blijft op het rechte pad omdat hij bij een organisatie hoort die een kerk wordt genoemd. Die persoon is werkelijk niet beter dan iemand die door een andere godsdienst in het gareel wordt gehouden. De christen heeft God om hem in het gareel te houden. Daarom komt hij naar de gemeente, niet om die als oppas te laten dienen die hem in het gareel houdt, maar als dienaar om te dienen met welke gave God hem ook gegeven heeft.

8

Kerkelijk toezicht voorkomt geen verborgen zonde

Het is waar dat we er over en weer baat bij hebben, maar het punt is: als je afhankelijk bent van je gemeente of je voorganger om ervoor te zorgen dat je niet zondigt of niet afvalt, dan heb je een probleem, want er zijn mensen die in jouw gemeente zaten en die wel afgefallen zijn. Het maakt me niet uit naar welke gemeente je gaat. Dat geldt voor elke gemeente. Er zijn mensen die wel die voorganger hadden en wel die gemeente hadden en toch afvielen, of in zonde vielen.

Een van de gemeenten beschuldigde mij er vroeger recht in mijn gezicht van dat ik onvoldoende verantwoording aflegde aan oudsten. Dat ging door totdat die gemeente het contact met mij verbrak. Een oudste uit die gemeente beschuldigde mij daar ook van. Zelf leefde hij in het geheim in overspel met twee getrouwde vrouwen uit de gemeente. Dat deed hij acht jaar lang voordat het aan het licht kwam. Juist in die tijd, toen het nog niet aan het licht was gekomen en hij in die overspelige verhouding leefde, vertelde hij mij dat ik onvoldoende verantwoording aflegde. Hij deed dat wel, ja, want hij maakte deel uit van de oudstenraad. Hij onderwierp zich aan de oudsten. Hij zat in het instituut. Ik zat niet in het instituut, maar ik pleegde geen overspel. Wat is hier het verschil?

Mensen die zeggen dat je verantwoording moet afleggen aan mensen, zijn mensen die heel weinig vertrouwen hebben in de Heilige Geest. Ironisch genoeg zijn veel van de gemeenten die zich hierover het stelligst uitspreken juist de gemeenten die beweren met de Geest vervuld te zijn. De charismatische gemeenten spreken meer dan wie ook over de noodzaak om verantwoording af te leggen aan mensen en aan het instituut. Ze geloven niet dat de Heilige Geest toereikend is. De Heilige Geest is misschien wel toereikend om je te laten vallen en lachen en blaffen en dat soort dingen, maar Hij is blijkbaar niet toereikend om je een heilig leven te laten leiden. Daarvoor heb je mensen nodig. Daarvoor heb je de christelijke wereld nodig. Je hebt fysieke structuren nodig. Eerlijk gezegd denk ik niet dat Paulus het daarmee eens was. Ik denk dat Jezus het er ook niet mee eens was, maar heel veel mensen in onze samenleving zijn dat wel.

9

Persoonlijk rekenschap geven aan God

Ik hoop dat je deze opvattingen van mij niet zult aangrijpen als een of ander excuus om gemeenschap te vermijden. Als je dat doet, laat je waarschijnlijk zien dat je niet zo geestelijk bent als je denkt, want geestelijke mensen houden van gemeenschap. Geestelijke mensen leggen graag verantwoording af. Ik leg graag verantwoording af, maar niet aan een instituut. Ik heb heel, heel veel mensen aan wie ik verantwoording afleg, maar bovenal geloof ik, net als Paulus, dat het goed is om gewoon aan iedereen verantwoording af te leggen. Uiteindelijk ben ik maar aan één Persoon verantwoording verschuldigd, en dat is God.

Paulus zei in Romeinen hoofdstuk 14:

Ieder van ons moet voor zichzelf rekenschap geven aan God.

ROMEINEN 14:12

Nergens staat dat ik aan enig mens verantwoording over mezelf moet afleggen, nergens in de Bijbel. Maar ik moet aan God verantwoording over mezelf afleggen. Als iemand zich in zijn geweten tegenover God verantwoordelijk weet, zal hij oprecht leven, of hij daarnaast nu wel of geen verantwoording aflegt aan mensen. Maar als iemand verantwoording aflegt aan mensen, maar zich in zijn hart niet tegenover God verantwoordelijk weet, zal hij niet oprecht leven, ook al legt hij verantwoording af aan mensen.

De oudste die acht jaar lang met twee vrouwen in overspel leefde, is daar een goed voorbeeld van. Hij had een structuur waarbinnen hij verantwoording aflegde. Hij legde verantwoording af binnen een instelling. Hij stond zo dicht bij de oudstenraad als maar mogelijk was, want hij zat zelf in de oudstenraad. Hij kwam regelmatig samen met de oudsten en de voorganger van de gemeente, en zij kenden hem vrij goed, maar ze wisten niet wat er werkelijk gaande was. Weet je waarom? In zijn hart legde

hij geen verantwoording af aan God. De vrees voor God was er niet. De vrees voor mensen was er wel, en daarom liet hij tegenover die mensen, die het zouden afkeuren, niet blijken dat hij zondigde. Maar de vrees voor God ontbrak. Nu zegt Paulus:

Integendeel, wij hebben de schandelijke, verborgen praktijken verworpen; wij wandelen niet in bedrog en vervalsen ook niet het Woord van God, maar door het openbaar maken van de waarheid bevelen wij onszelf aan bij elk menselijk geweten, in de tegenwoordigheid van God.

2 KORINTHE 4:2

Hun eigen vermogen om te onderscheiden wat goed en kwaad is.

10

Een feilbaar geweten toch gehoorzamen

Paulus gaf niet aan dat ieders geweten hun hetzelfde zou zeggen. Er zouden mensen zijn die hem zouden afwijzen. Er zouden mensen zijn die hem zouden zien en zijn boodschap zouden horen en zouden zeggen: ‘Sorry, daar heb ik geen belangstelling voor’, en weg zouden gaan. Hun geweten is slecht geïnformeerd, want een geweten is niet onfeilbaar. Wanneer ik zeg dat het geweten verwijst naar het vermogen om goed en kwaad te onderscheiden, bedoel ik daarmee geen goddelijk, onfeilbaar vermogen om te weten wat goed en kwaad is. Het geweten kan verdorven raken. Het geweten kan dichtgeschroeid zijn. Het geweten kan verkeerd onderwezen, verkeerd geïnformeerd zijn, en daardoor zou het geweten kunnen geloven dat het verkeerd is als een vrouw een broek draagt.

Er zijn heel wat christenen die geloven dat het verkeerd is als een vrouw een broek draagt. Hun geweten zou hen dus dwarszitten als ze een broek droegen, als ze een vrouw zijn. En wanneer ze vrouwen een broek zien dragen, zegt hun geweten hun dat dat verkeerd is. Maar persoonlijk ben ik het niet eens met dat oordeel van hun

geweten. Zelf zie ik vrouwen misschien liever in een jurk, maar er staat niets in de Bijbel dat zegt dat een vrouw geen broek mag dragen. Om die reden kan iemands geweten zich vergissen.

Maar of het zich nu vergist of niet, Paulus zegt dat je altijd je geweten moet volgen. Dat zegt hij in zijn bespreking van vlees dat aan afgoden geofferd is. Als je geweten je niet toestaat vlees te eten dat aan afgoden geofferd is, gehoorzaam het dan, ook als je geweten daarover verkeerd geïnformeerd is. Want als je ertegen ingaat, zondig je tegen je geweten. Je herinnert je wel wat Paulus daarover bespreekt. Zo spreekt hij in Romeinen 14 en 15, en zo spreekt hij ook in 1 Korinthe, hoofdstuk 8 tot en met 10. Zelfs als het gaat om dingen waarover je geweten misschien verkeerd geïnformeerd is, mag je het nog steeds niet negeren. Je moet het volgen.

Want als je geweten je zegt dat iets verkeerd is en je doet het toch, zelfs als het eigenlijk niet verkeerd is, blijft het een feit dat je denkt dat het verkeerd is en het toch doet. Het betekent dat je hart besloten heeft iets te doen wat je zelf verkeerd vindt, en daarin zit de zonde. Iemand anders denkt niet dat het verkeerd is, en het is ook niet verkeerd, en doet het. Die persoon zondigt niet. Maar als jij doet wat volgens jouw overtuiging verkeerd is, dan zondig je.

11

Paulus laat het oordeel aan ieders geweten

Paulus zegt niet dat, omdat hij zichzelf en zijn boodschap aan ieders geweten aanbeveelt, iedereen onfeilbaar zal herkennen dat het juist is en het zal aanvaarden. Paulus wist wel beter. Er zijn veel mensen die Paulus hoorden, die hem afwezen en het niet aanvaardden. Maar dat deed er niet toe. Hij liet het eenvoudig aan het geweten van ieder mens over, in de wetenschap dat daar voor ieder mens de uiteindelijke verantwoordelijkheid voor het behoud ligt. Ieder mens moet naar zijn eigen geweten beslissen wat hij zal geloven. Als hij de verkeerde keuze maakt, is dat jammer voor hem.

Maar Paulus gaat niemand dwingen om te geloven, of zich op zijn gezag beroepen door autoriteiten aan te halen die achter hem staan, of iets dergelijks. Hij geeft hun eenvoudig wat God hem gegeven heeft om door te geven. En hij laat het aan ieders geweten over om te beslissen of ze dat als juist zullen aanvaarden of als verkeerd zullen afwijzen. En dat is zijn werkwijze. Heel ontspannen. Daar zat geen vrees voor mensen in. Hij leefde en predikte voor Gods aangezicht. Dat was de structuur waarbinnen hij verantwoording aflegde: God. En wanneer een mens verantwoording aflegt aan God, heeft hij er geen bezwaar tegen om tegenover alle mensen volledig open te zijn. Dat is wat Paulus zegt dat hij deed.

Kijk, iemand die geen verantwoording aflegt aan God, maar wel aan een gemeente of een structuur, zal soms niet volledig open zijn, omdat hij misschien verborgen zonde in zijn leven heeft. Maar Paulus maakt duidelijk: ‘Zoiets heb ik niet.

Ik houd er geen geheime zonden op na. Daarom hoef ik geen beroep te doen op: “Deze of die gemeente heeft mij uitgezonden. Deze of die gemeente keurt mij goed. Deze of die gemeente zal voor mij instaan, en ik leg aan hen verantwoording af.”

Dat had hij allemaal niet nodig. Hij was verantwoording verschuldigd aan God. Hij had geen verborgen zonde in zijn leven, en hij presenteerde zichzelf en zijn Evangelie precies zoals het was, zonder maskers, zonder enige veinzerij. Hij liet het aan het geweten van ieder mens over om een oordeel over hem en zijn bediening te vormen. En daar kon hij mee leven. Als hij daardoor niet populair werd omdat de meeste mensen niet hielden van wat ze van hem zagen en hoorden, was dat niet zijn probleem. Dat is Gods probleem en dat van hen, maar niet het zijne. Zijn plicht is om eerlijk te zijn, te doen wat goed is in Gods ogen en het aan de mensen over te laten wat ze met hem willen doen.

12

Geestelijke bedekking mist Bijbelse grond

Waarop baseerden de Joden hun idee van bedekking? Het idee van bedekking, zoals gemeenten die term tegenwoordig gebruiken — dat heb ik me ook altijd afgevraagd. Ik heb namelijk korte tijd bij een gemeente in Santa Cruz, Californië, gezeten die

meeging in dat hele herderschapsgedoe, waarin het woord ‘bedekking’ oorspronkelijk veel gebruikt begon te worden. En ik zocht altijd in de Schrift naar de grondslag ervoor, en er is eenvoudigweg geen Bijbelse grondslag. Pak je concordantie erbij en zoek het woord ‘bedekken’ of ‘bedekking’ op. Je zult die woorden daar vinden, maar ze worden op geen enkele manier gebruikt om te spreken over wat zij bedoelen. Het idee dat je bedekt bent, als het ware onder een beschermende geestelijke paraplu, doordat je je aan bepaalde leiders onderwerpt, is voor zover ik weet ontstaan in de herderschapsbeweging. Ik had er in elk geval daarvoor nooit van gehoord. Misschien bestond het daarvoor al, maar volgens mij was de enige Schriftpassage waarop ooit een beroep werd gedaan 1 Korinthe hoofdstuk 11. Daar gaat het over een vrouw die haar hoofd bedekt als symbool van haar onderwerping aan haar man. Ik denk dat het daaruit is afgeleid, zonder enige echte Bijbelse grondslag. Ze wilden daarmee het volgende punt maken: de bedekking op het hoofd van een vrouw beeldt haar onderwerping aan het juiste gezag uit en symboliseert volgens hen ook dat ze bedekt is, onder een paraplu staat of tegen bepaalde dingen beschermd is.

Zelfs wanneer er staat:

Daarom moet de vrouw een teken van gezag op het hoofd hebben, omwille van de engelen.

1 KORINTHE 11:10

wordt de suggestie gewekt dat daarmee misschien de gevallen engelen bedoeld zouden kunnen zijn, demonen. En dat als een vrouw niet bedekt is — bij Paulus lichamelijk bedekt, maar als symbool van bedekking in de zin van onderwerping aan haar man — ze dan een doelwit is en kwetsbaar is voor demonische aanvallen, enzovoort. Hierbij worden allerlei angsttactieken gebruikt. Het is heel manipulatief. Maar je kunt 1 Korinthe 11 over een vrouw die een hoofdbedekking draagt heel zorgvuldig lezen, en je zult daar geen enkele aanwijzing vinden dat een hoofdbedekking een symbool is van een of andere geestelijke bedekking. Het is ongetwijfeld een beeld van onderwerping. Maar eraan toevoegen dat het een beeld is van een of andere bescherming die door onderwerping komt, is iets toevoegen aan wat er staat.

13

Jezus als Herder en de hulp van voorgangers

Nu denk ik persoonlijk wel dat zwakken bescherming vinden in hun onderwerping aan het juiste gezag. De schapen hebben de herder nodig. Als iemand een schaap is, heeft die een herder nodig. Gelukkig heeft God ons een Herder gegeven. Zijn Naam is Jezus. Hij noemde Zichzelf de Goede Herder.

Mijn schapen horen Mijn stem en Ik ken ze en zij volgen Mij.

JOHANNES 10:27

Er zijn zwakke schapen die soms de neiging hebben af te dwalen. En God stelt voor zulke schapen inderdaad onderherders aan, voorgangers enzovoort, om achter hen aan te gaan, hen voor Hem terug te brengen en namens Hem op te treden.

Al moet je niet denken dat ieder schaap een dwalend schaap is. Jezus gaf het voorbeeld van een herder die er honderd had, en negenennegentig daarvan dwaalden niet af. Eén wel, en de herder gaat achter dat ene aan dat afdwaalt. Hij bemoeit zich niet met elk detail van die negenennegentig waarmee het goed gaat. Maar dat ene dat in de problemen komt, daar besteedt de herder zijn tijd aan. Er zijn voorgangers die dat niet lijken te begrijpen. Ze denken dat ze zich met elk detail van het leven van iedere persoon in de gemeente moeten bemoeien, zelfs als het zonder dat prima met hen gaat. Eerlijk gezegd is het voor sommige mensen een enorme bevrediging van hun machtsgevoel. Misschien niet voor iedereen. Sommigen die het doen, doen dat misschien omdat ze denken, en ten onrechte geleerd hebben, dat de Bijbel zo iets leert. Maar dat soort toezicht staat niet in de Schrift.

Paulus zelf maakt dat eigenlijk duidelijk in 2 Korinthe 1:24, want hij, een apostel, zegt daadwerkelijk:

Niet dat wij heersen over uw geloof, maar wij zijn medearbeiders aan uw blijdschap, want u staat vast door het geloof.

2 KORINTHE 1:24

Paulus benadrukt heel sterk dat iedereen in het ene opzicht op zichzelf voor God staat, en in een ander opzicht samen met anderen. Dat wil zeggen: als het gaat om het vervullen van Gods bedoelingen op aarde, hebben we het hele lichaam van Christus nodig. Geen enkel lid kan tegen het andere zeggen:

Ik heb je niet nodig.

We hebben elkaar allemaal nodig. Als één lid ontbreekt, zal iets wat gedaan zou moeten worden niet naar behoren gedaan worden. In die zin zijn we allemaal van elkaar afhankelijk.

Maar in een andere zin kunnen we uiteindelijk niet van elkaar afhankelijk zijn, omdat de dag zou kunnen komen dat we tegen onze wil geïsoleerd raken. We moeten even sterk in de Heere zijn wanneer we elkaar niet hebben om ons te helpen, als wanneer we midden in de gemeente zouden zijn.

14

Elkaars lasten en eigen verantwoordelijkheid

Paulus maakt dat onderscheid, denk ik, in Galaten 6. Je brengt me hier op een zijspoor, maar ik geloof dat ik mezelf daar al op heb gebracht. In Galaten 6 zegt Paulus in vers 2:

Draag elkaars lasten, en vervul zo de wet van Christus.

GALATEN 6:2

Dan zegt hij:

Want als iemand denkt iets te zijn, terwijl hij niets is, bedriegt hij zichzelf. Maar laat ieder zijn eigen werk beproeven; dan zal hij alleen voor zichzelf stof tot roemen hebben, en niet voor de ander. Want ieder zal zijn eigen pak dragen.

GALATEN 6:3-5

Dat is een interessant contrast: draag elkaars lasten, maar iedereen zal zijn eigen last moeten dragen.

Dat klinkt als een tegenspraak, maar dat is het niet. In zekere zin zegt hij dat als een broeder in nood verkeert en een zware last te dragen heeft, je naar hem toe moet gaan en er samen met hem je schouder onder moet zetten. Help hem erdoorheen, help hem te komen waar hij moet zijn en werk met hem samen aan de taak die gedaan moet worden. Dat is liefdevol zijn. Dat is gemeenschap. Dat is de wet van Christus vervullen. Dat is wat christenen moeten doen. Maar als het gaat om verantwoording tegenover God, zegt vers 4:

Laat iedereen zijn eigen werk eens kritisch bekijken. Dan kan hij zich verheugen over wat er tot stand is gebracht, alleen in zichzelf en niet in een ander. Dat wil zeggen: op de dag van het oordeel, of eenvoudigweg als het gaat om hoe je er op enig moment voor God voorstaat, berust dat op je eigen werk. Het gaat niet om wat iemand anders, je voorganger of iemand anders, voor je doet. Je moet zelf de last dragen van je eigen persoonlijke verantwoordelijkheid tegenover God. Niet elke last die Hij je te dragen geeft, hoef je alleen te dragen, maar de verantwoordelijkheid voor jouw leven is beslist je eigen verantwoordelijkheid.

Hoewel ik erken dat ieder van jullie uiteindelijk voor God verantwoordelijk is voor zijn eigen leven, of voor haar eigen leven, zijn er veel worstelingen die jij of ik kunnen doormaken waarbij we heel veel baat zouden hebben bij hulp. Of het nu gaat om troost, raad, bemoediging, financiële hulp, praktische hulp of wat dan ook. Er zijn allerlei manieren waarop we elkaars lasten dragen. Er zijn allerlei manieren waarop het lichaam van Christus andere leden van het lichaam van Christus helpt.

15

Leiders dienen wie leiding nodig heeft

Een van die manieren is door degenen die de gave van leidinggeven hebben. Christus geeft leiders aan het lichaam van Christus. Er zijn mensen die de gave van besturen hebben, de gave van regeren. Er zijn dus oudsten, diakenen, en er waren apostelen.

Waarom zijn deze mensen er? Ze zijn er om leiders te zijn, geen dictators. Leiders. Een leider is iemand die dient. Een leider is iemand die een voorbeeld geeft in het lichaam van Christus. Een leider is iemand die leiding geeft aan degenen die dat nodig hebben.

Je moet niet denken dat iedereen in gelijke mate leiding nodig heeft. Dat is duidelijk niet het geval, want wat zou de leider dan doen? Waar gaat de leider naartoe? Wie is zijn leider? Sommige mensen zouden een hele gezagsketen willen hebben die helemaal doorloopt tot aan de paus zelf. Dat is niet zo in Christus. In Christus geldt:

Maar ik wil dat u weet dat Christus het Hoofd is van iedere man en de man het hoofd van de vrouw en God het Hoofd van Christus.

1 KORINTHE 11:3

Hij is de Leider van ons allemaal.

Er zijn echter mensen die zwakker zijn, dover, meer gebonden, die dieper vastzitten in de zonde, meer problemen hebben dan anderen, blinder zijn en die dringend onderwijs, leiding en raad nodig hebben. Daar zijn leiders voor: om die dienst te verlenen. Maar je dringt je dienst niet op en zegt niet tegen iedereen dat ze zich daaraan moeten onderwerpen.

Stel dat ik zei: 'Ik ben hier om de ramen te wassen', en jij zei: 'Mijn ramen zijn al schoon, dank je.'

'Maar ik ben hier om de ramen te wassen. Dat is mijn bediening. Ik ga jouw ramen wassen.'

'Nee, mijn ramen hoeven niet gewassen te worden. Ik heb mijn ramen eigenlijk nog maar pas zelf gewassen en ze zijn heel schoon.'

'Je begrijpt het niet. Ik ben aangesteld als de ramenwasser hier en ik ga jouw ramen wassen.'

Dat zou belachelijk zijn. Waarom zou ik mijn krachten verspillen als jij je ramen al schoon hebt? Als ik een bediening heb om ramen te wassen, moet ik op zoek gaan naar de mensen die geen schone ramen hebben en hun ramen wassen. En als ik een bediening had om leiding te geven, of als herder te dienen, of wat dan ook, zou ik op zoek moeten gaan naar schapen die rond dwalen en een herder nodig hebben. Schapen die Zijn stem niet zo goed horen. Mensen die Hem niet zo goed volgen.

Mijn energie is beperkt. Waarom zou ik mijn energie verspillen aan mensen die mij niet nodig hebben? Waarom zou een voorganger willen dat iedereen van hem afhankelijk is om te horen wat ze moeten doen? Tenzij hij hen juist door zijn manier van leidinggeven onzelfstandig heeft gemaakt, zouden er veel mensen in de gemeente moeten zijn die weten hoe ze zelf Jezus moeten volgen, zonder inmenging.

De leiders zijn er voor de zwakken, en iedereen is weleens zwak, zelfs de leiders. Als ik zeg dat de leiders er voor de zwakken zijn, denk je misschien dat ik op een of andere manier hoogmoedig zeg dat ik niet een van de zwakken ben en dus geen leiders nodig heb. Dat is helemaal niet waar. Ik ontvang voortdurend onderwijs en heb daar baat bij. Ik ontvang voortdurend raad en heb daar baat bij. Ik ben niet altijd sterk, maar wanneer ik sterk ben, heb ik niet iemand nodig die mij behandelt alsof ik zwak ben.

Er zijn momenten waarop iedereen de hulp nodig heeft van degenen die God als leiders heeft aangesteld. Op andere momenten hebben ze die hulp minder nodig. En de leiders zouden er goed aan doen hun inspanningen te richten op degenen die het moeilijk hebben. Dat is zelfs precies wat Paulus tegen de leiders zei dat ze moesten doen.

16

Leiders eren en zwakke gemeenteleden helpen

Als je even naar 1 Thessalonicenzen 5 kijkt: we zijn met deze zijlijn behoorlijk ver afgedwaald van de gedachtegang in 2 Korinthe. We moeten daar snel weer naar terug. Maar in 1 Thessalonicenzen 5 spreekt Paulus twee groepen broeders aan: degenen die onder gezag staan en degenen die gezag hebben. Dat wil zeggen: degenen die de leiders zijn en degenen die onder de leiders staan.

Hij spreekt eerst degenen aan die onder de leiders staan, en hij zegt in vers 12, 1 Thessalonicenzen 5:12:

En wij vragen u, broeders, hen te erkennen die onder u arbeiden, u leiding geven in de Heere en u terechtwijzen,

1 THESSALONICENZEN 5:12

Let erop dat degenen die boven je staan, degenen zijn die het werk doen. Het zijn dienaren.

en hen uitermate hoog te achten in liefde, om hun werk. Leef in vrede met elkaar.

1 THESSALONICENZEN 5:13

Dan zegt hij:

En wij roepen u ertoe op, broeders, hen die ordeloos leven terecht te wijzen, de moedelozen te bemoedigen, de zwakken te ondersteunen, en met allen geduld te hebben.

1 THESSALONICENZEN 5:14

En op grond van de inhoud geloof ik dat hij zich nu tot de leiders richt. Hij heeft tegen degenen die onder de leiders staan gezegd dat ze hen moeten bewonderen, hen moeten liefhebben. En nu richt hij zich, geloof ik, tot de leiders. Hij zegt in vers 14:

We roepen jullie op, broeders en zusters: wijs mensen terecht die zich niet aan de regels houden, spreek mensen moed in die het niet meer zien zitten, steun de zwakken en heb geduld met iedereen.

Dit is de taak van een voorganger. Wie dient hij in de eerste plaats? De ongeregelden, de moedelozen, de zwakken, degenen die je geduld op de proef stellen. Daarom krijgen de leiders te horen dat ze hun energie op die mensen moeten richten, omdat juist die mensen leiding nodig hebben.

Heeft iedereen in de gemeente dat soort leiding nodig? Hopelijk niet, want anders is het een verschrikkelijke gemeente. De meeste christenen, volwassen christenen, hebben geen menselijke leider nodig die elk detail voor hen regelt. We hebben wel nodig dat de Heilige Geest elk detail voor ons regelt, maar dat hebben we ook. En als je gemeenteleiders tegenkomt die erop staan dat iedereen in de gemeente altijd onder hun toezicht moet staan, zich altijd moet onderwerpen aan hun plannen enzovoort, en moet doen wat zij goedkeuren, dan heb je te maken met een voorganger die zegt: 'Ik wil dat iedereen in deze gemeente een baby blijft, en ik wil mijn baan als oppas houden. Dat de gemeente voortdurend uit baby's bestaat, geeft mij als voorganger baanzekerheid. Stel dat ze volwassen werden en mij niet meer nodig hadden? Dat is niet goed voor mijn baanzekerheid.'

17

Geestelijk groeien zonder menselijke controle

Ik wil niet cynisch zijn, maar ik kan me geen andere drijfveer voorstellen dan ego of baanzekerheid waardoor een voorganger zou willen dat al zijn mensen baby's blijven die van hem afhankelijk zijn. Jezus wilde dat niet, ook al zijn we in zekere zin afhankelijk van Hem. Hij stuurde hen eropuit. Hij liet hen achter met Zijn Geest en zei:

Nog veel heb Ik tegen u te zeggen, maar u kunt het nu niet dragen. Maar wanneer Die komt, de Geest van de waarheid, zal Hij u de weg wijzen in heel de waarheid, want Hij zal niet vanuit Zichzelf spreken, maar wat Hij gehoord zal hebben, zal Hij spreken, en de toekomstige dingen zal Hij u verkondigen.

JOHANNES 16:12-13

Paulus wilde mensen niet voor elk kleinigheidje afhankelijk van hem houden. Hij heerst niet over hen. Dus de geest die bij sommige gemeenteleiders aanwezig is en die dat wel wil doen, is in strijd met de Geest van Christus, in strijd met de Bijbel, en is eenvoudigweg dezelfde als die van de heersers over de heidenen die gezag over hen uitoefenen, over wie Jezus zei:

Zo mag het bij jullie niet gaan.

Paulus had niet zo iemand als leider boven zich. Sommigen zouden kunnen zeggen: 'Nou, dat komt doordat hij een apostel was. Apostelen staan boven aan de ladder.' Nou, ik denk dat iedereen boven aan de ladder staat als het gaat om rechtstreekse toegang tot God en verantwoording aan God. Dat is wat Paulus zei:

Zo zal dan nu ieder van ons voor zichzelf rekenschap geven aan God.

ROMEINEN 14:12

En Paulus leefde zijn leven in de vreze Gods. Hij had geen structuur waarin hij verantwoording moest afleggen en die hem eerlijk kon houden. Daar had hij God voor nodig, want er was geen gemeente die nauwlettend over hem waakte of die van hem eiste dat hij regelmatig verantwoording aan haar aflegde. Hij moest een echte christen zijn. En als hij dat niet was, weet je wat hij dan zou zijn geworden? Een echte ketter, want er was niemand die hem kon tegenhouden om dat te worden, alleen God.

Maar ik denk dat het in sommige opzichten bijna nuttig is wanneer een ketter ontmaskerd wordt, doordat de gemeente er niet is om ervoor te zorgen dat hij er rechtzinnig uit blijft zien. Uiterlijke structuren waarin mensen verantwoording moeten afleggen, houden mensen uiterlijk eerlijk, maar soms zijn die mensen innerlijk nooit eerlijk. Het geval van de oudste die overspel pleegde, dat ik eerder noemde, is daar een goed voorbeeld van. Uiterlijk was hij een voorbeeld voor iedereen. Iedereen dacht dat hij de geweldigste, geestelijkste man van de gemeente was. Ik ook, of je het gelooft of niet. Ik liet me erdoor misleiden. Maar hij bedroog zijn vrouw voortdurend, jarenlang, zonder zich te bekeren. Het is één ding om te vallen en je te bekeren. Het is iets anders om het jarenlang, jarenlang, jarenlang te doen en het verborgen te houden. Daar is niets eerlijks aan.

18

Een helder Evangelie dat toch bedekt blijft

Hoe dan ook, in deze heel persoonlijke brief van Paulus krijgen we een goed beeld van zijn grondhouding tegenover de bediening. Hij spreekt in deze brief veel over de bediening en over zijn houding tegenover de bediening. Nu zegt hij in vers 3, 2 Korinthe 4:3:

Maar in het geval dat ons Evangelie nog bedekt is, dan is het bedekt in hen die verloren gaan.

2 KORINTHE 4:3

Je ziet dat hij doorgaat met dezelfde beeldspraak als in het vorige hoofdstuk. Wanneer de Joden de wet van Mozes lezen, ligt er een sluier over hun denken. Die verdwijnt pas wanneer ze zich tot de Heere wenden. Paulus geeft aan dat niet alleen de wet van Mozes voor hen versluierd is. Er zijn mensen voor wie zelfs de boodschap van Paulus versluierd is.

Nu zegt hij: als die versluierd is, ligt dat niet aan ons. Wij spreken vrijmoedig en duidelijk. Wij verbergen niets. Als iemand het niet begrijpt, als het niet doordringt, ligt dat niet aan ons. In het vorige hoofdstuk, hoofdstuk 3, vers 12 en 13, zegt hij:

Omdat wij dan een dergelijke hoop bezitten, gaan wij met veel vrijmoedigheid te werk, en doen wij niet zoals Mozes, die een bedekking op zijn gezicht legde, opdat de Israëlieten hun ogen niet gericht zouden houden op het einddoel van wat tenietgedaan wordt.

2 KORINTHE 3:12-13

Met andere woorden, wij doen geen sluier over ons gezicht. Wij versluieren onze boodschap niet. Wij spreken vrijmoedig en duidelijk.

In hoofdstuk 1, vers 13 en 14, zei hij hetzelfde over wat hij schreef. Hij zegt:

Wij schrijven u immers niets anders dan wat u leest of ook begrijpt. En ik hoop dat u het ook tot het einde toe zult begrijpen, zoals u ook van ons ten dele begrepen hebt, dat wij uw roem zijn, zoals ook u onze roem bent op de dag van de Heere Jezus.

2 KORINTHE 1:13-14

Met andere woorden, het ligt allemaal aan de oppervlakte. Er zitten hier geen diepere, verborgen betekenissen in wat ik schrijf. Sommige mensen zoeken altijd naar verborgen betekenissen en mystieke betekenissen in wat Paulus schreef of wat de Bijbel zegt. Die zijn er wel in het Oude Testament, en Jezus opende het verstand van de discipelen zodat ze die dingen konden begrijpen. Maar de schrijvers van het Nieuwe Testament zijn anders. Ze zijn niet zoals Mozes, die het versluierde. Ze spreken vrijmoedig en duidelijk. Ze schreven niets anders dan wat je leest en begrijpt. Het ligt daar gewoon aan de oppervlakte, gemakkelijk toegankelijk, precies waar de geiten erbij kunnen. ‘Ik hoop dat jullie het ook tot het einde toe zullen begrijpen’, zegt hij.

Wat Paulus zegt, is dat er nog steeds mensen zijn die het niet begrijpen, ook al gebruiken we duidelijke taal en spreken we vrijmoedig, en zijn we eerlijk en open. Het is nog steeds versluierd. Niet alleen is de wet van Mozes versluierd voor Joden die zich niet tot Christus hebben gewend, maar onze boodschap is voor sommige mensen versluierd. Dat kunnen Joden zijn, maar dat hoeft niet. Het kunnen heidenen zijn, maar ze begrijpen het niet. En hij zegt:

Maar in het geval dat ons Evangelie nog bedekt is, dan is het bedekt in hen die verloren gaan. Van hen, de ongelovigen, geldt dat de god van deze eeuw hun gedachten heeft verblind, opdat de verlichting met het Evangelie van de heerlijkheid van Christus, Die het beeld van God is, hen niet zou bestralen.

2 KORINTHE 4:3-4

Paulus heeft hen niet verblind en God heeft hen niet verblind. De god van deze eeuw heeft hen verblind.

19

Satan als god van deze eeuw

Satan wordt de god van deze eeuw genoemd. Waarom? Wanneer je erover spreekt dat Jezus God is en als bewijs teksten gebruikt waarin Jezus God wordt genoemd, zullen mensen die niet geloven dat Jezus God is, zoals de Jehovah's Getuigen, zeggen: 'Nou ja, Jezus wordt God genoemd, maar dat betekent niet dat Hij Jehovah God is. Er zijn heel wat dingen die goden worden genoemd. Zelfs de duivel wordt de god van deze eeuw genoemd', merken ze op. En Paulus zei in 1 Korinthe 8:

Want al zijn er ook die goden genoemd worden, hetzij in de hemel, hetzij op de aarde (zoals er vele goden en vele heren zijn),

1 KORINTHE 8:5

Er zijn er velen die goden worden genoemd en velen die heren worden genoemd. Daarom bewijst het feit dat Jezus God wordt genoemd voor hen niets over de vraag of Hij Jehovah God is.

Maar natuurlijk ontgaat hun waar het om gaat. Er is maar één ware God. Er zijn heel veel valse goden. Ja, er zijn veel dingen die goden worden genoemd en heren worden genoemd, maar op één na zijn ze allemaal vals. Er is maar één God en één Heere Die werkelijk bestaat. De anderen zijn vals. Ze worden om geen andere reden goden genoemd dan dat ze voorwerpen van aanbidding zijn.

Het woord 'god' kan op beide manieren worden gebruikt, en dat gebeurt vaak, in de Schrift of in het gewone taalgebruik. 'God' kan een wezen betekenen dat van nature goddelijk is, een godheid. En dat is natuurlijk de manier waarop het wordt gebruikt voor Jezus en voor de Heilige Geest en voor de Vader, voor Jehovah. Maar het woord 'god' wordt even vaak gebruikt voor iets wat aanbidding ontvangt. Wij gebruiken het zo. Zelfs niet-christenen gebruiken het zo: iemand ziet zichzelf als een god, of iemands auto is zijn god, of zijn baan of zijn vrouw of zijn kinderen of zijn geld is zijn god. In de

Bijbel worden ze goden genoemd. Ze zijn de goden van de heidenen. Ze zijn niet van nature goden. Ze zijn niet goddelijk. Ze worden goden genoemd omdat de term 'god' eenvoudig kan verwijzen naar iets wat het voorwerp van verering of aanbidding is.

In die zin is satan een god, omdat er mensen zijn die hem aanbidden en vereren en volgen. Hij is zelfs de god van deze eeuw. Deze eeuw wordt natuurlijk beheerst door haar verzotheid op de dingen van satan. Satan is:

waarin u voorheen gewandeld hebt, overeenkomstig de leefwijze van deze wereld, overeenkomstig de wil van de aanvoerder van de macht in de lucht, van de geest die nu werkzaam is in de kinderen van de ongehoorzaamheid,

EFEZE 2:2

zei Paulus in Efeze 2. Dus hij noemt satan de god van deze eeuw.

20

Satan houdt mensen bij de waarheid vandaan

Iedereen die satan als god heeft, zal verblind zijn voor het Evangelie. Je kunt niet het Evangelie erkennen en tegelijk de vijand van het Evangelie vereren. Een van satans activiteiten is dat hij probeert de boodschap te verduisteren, mensen ervoor te verblinden. Dat kan hij doen door eenvoudigweg te proberen te voorkomen dat de boodschap überhaupt wordt verkondigd. Hij probeert te verhinderen dat zendelingen eropuit gaan, door hen te ontmoedigen om te gaan of door hun hindernissen in de weg te leggen. Hij wil niet dat het Evangelie wordt gehoord. Het denken van degenen die het Evangelie niet hebben gehoord, is al verblind, en hij hoeft dat alleen maar zo te houden.

Bij degenen die het wel hebben gehoord, probeert hij ook hun denken voor de waarheid ervan te verblinden. Dat doet hij door te proberen hen aan de waarheid ervan te laten twijfelen, of door het te verdraaien, zodat ze het verkeerd begrijpen en

er een of andere ketterij van maken. De duivel probeert altijd één ding te doen, en dat is de waarheid bij mensen vandaan houden, want Jezus zei:

en u zult de waarheid kennen, en de waarheid zal u vrijmaken.

JOHANNES 8:32

En als je vrij bent, ben je vrij van satan, van zonde, en werkelijk vrij.

Er is niets wat de duivel meer haat dan de waarheid, en er is niets waar de gemeente meer naar zou moeten zoeken dan naar de waarheid. En hoe meer, hoe beter, want hoe meer waarheid iemand heeft, hoe meer hij wordt vrijgemaakt. Satan wil niet dat mensen vrij zijn, want hij is de gevangenvaarder. Daarom zal hij mensen zo veel mogelijk voor de waarheid verblinden. Hij zal voorkomen dat ze het Evangelie ook maar te horen krijgen, hen eraan laten twijfelen als ze het horen, of hen ertoe brengen het te verdraaien en verkeerd te begrijpen en een verwrongen versie ervan te geloven. Wat hij ook maar kan doen, zolang de waarheid maar nooit doordringt. Want zodra de waarheid doordringt, verliest hij een slachtoffer.

Dus hij verblindt en versluiert en verdraait en fluistert en vervormt en belemmert het werk van de apostelen en hun boodschap zo veel als hij kan. Paulus bedoelt misschien dat degenen in Korinthe die zich tegen hem en zijn boodschap keren, het misschien niet helemaal begrijpen. Maar als dat zo is, zijn ze óf werktuigen van satan, óf op zijn minst door satan verblind. Hij zegt in vers 4 dat de reden waarom satan het doet, is:

De god van deze tijd heeft de mensen die niet geloven blind gemaakt, zodat het licht van het goede nieuws over de grootheid van Christus, Die laat zien wie God is, niet op hen zou schijnen.

21

Christus als beeld en heerlijkheid van God

Let hier op het gebruik van het woord 'heerlijkheid':

Van hen, de ongelovigen, geldt dat de god van deze eeuw hun gedachten heeft verblind, opdat de verlichting met het Evangelie van de heerlijkheid van Christus, Die het beeld van God is, hen niet zou bestralen.

2 KORINTHE 4:4

Het verband tussen de woorden 'heerlijkheid' en 'beeld' komt vaak voor in de Schrift. In 1 Korinthe 11 staat:

Een man moet het hoofd namelijk niet bedekken, omdat hij het beeld en de heerlijkheid van God is. De vrouw is echter de heerlijkheid van de man.

1 KORINTHE 11:7

Van Jezus werd in Hebreëen 1:3 gezegd dat Hij is:

Hij, Die de afstraling van Gods heerlijkheid is en de afdruk van Zijn zelfstandigheid, Die alle dingen draagt door Zijn krachtig woord, heeft, nadat Hij de reiniging van onze zonden door Zichzelf tot stand had gebracht, Zich gezet aan de rechterhand van de Majesteit in de hoogste hemelen.

HEBREEËN 1:3

Heerlijkheid en beeld zijn nauw met elkaar verweven. Ik weet niet of deze termen onderling uitwisselbaar zijn of eenvoudigweg bijzonder nauw met elkaar samenhangen.

We zien dat Paulus uitgaat van een heel nauw verband tussen heerlijkheid en beeld in vers 18 van hoofdstuk 3, waar hij zegt:

Wij allen nu, die met onbedekt gezicht de heerlijkheid van de Heere als in een spiegel aanschouwen, worden van gedaante veranderd naar hetzelfde beeld, van heerlijkheid tot heerlijkheid, zoals dit door de Geest van de Heere bewerkt wordt.

2 KORINTHE 3:18

Bedenk dat ik zei dat de heerlijkheid van God en de heerlijkheid van Christus in de Schrift nog een betekenis heeft naast wat het woord ‘heerlijkheid’ in sommige andere gevallen kan betekenen. Het betekent ook de wezenlijke, aangeboren voortreffelijkheid en het karakter van God en van Christus. Wanneer er staat dat wij veranderd worden naar Zijn heerlijkheid, betekent dat dat wij veranderd worden naar Zijn beeld. Paulus verbindt heerlijkheid en beeld dus vaak met elkaar.

Hij zegt:

‘Zodat het licht van het Evangelie van de heerlijkheid van Christus, Die het beeld van God is’ — de heerlijkheid van Christus is het beeld van God — ‘niet op hen zou schijnen.’

Daar heb je het aspect van de uitstraling van heerlijkheid, het beeld van heerlijkheid als iets wat schijnt. Al die aspecten van heerlijkheid lopen in de Schrift door elkaar, en er wordt geen poging gedaan om ze van elkaar te scheiden. Het is alsof ze allemaal samenwerken binnen hetzelfde woord. De duivel wil niet dat dat licht van de heerlijkheid van God tot hem komt, dus verblindt hij hen en versluiert hij het.

22

Christus verkondigen en Gods licht ontvangen

Paulus zei:

Want wij prediken niet onszelf, maar Christus Jezus als Heere, en onszelf als uw dienstknechten om Jezus' wil.

2 KORINTHE 4:5

Als iemand zegt: 'Wie heeft jou bevoegdheid gegeven, en wat maakt jou zo bijzonder?', zegt hij: 'Ik ben hier niet om over mezelf te praten. Je mag over mij praten als je wilt. Je mag over jezelf praten als je wilt. Ik ben hier om over iets anders te praten.'

Dus als je vraagt wie ik ben, zal ik je vertellen wie ik ben. Eerst, en belangrijker, wie Jezus is: Jezus is de Heere. Ik ben een van Zijn slaven. Dat is alles wat je over mij hoeft te weten. Ik ben alleen maar Zijn slaaf, jullie dienaar om Jezus' wil. Dus ik ben een slaaf. Jezus is Heere. Dat is de boodschap.

Dat is het tegenovergestelde van de manier waarop verkeerde geestelijke leiders denken. Zij denken dat Jezus er is om hun plannen te dienen, en dat iedereen hen moet dienen. Zij zijn de heersers. Dat is de gebruikelijke manier waarop heidenen denken. Het is beschamend dat zovelen in de gemeente, ondanks Jezus' waarschuwing om dat niet te doen, deze geest hebben overgenomen.

In vers 6 staat:

Want God, Die gezegd heeft dat het licht uit de duisternis zou schijnen, is ook Degene Die in onze harten geschenen heeft tot verlichting met de kennis van de heerlijkheid van God in het aangezicht van Jezus Christus.

2 KORINTHE 4:6

Hier hebben we opnieuw de heerlijkheid van God. We hebben de beeldspraak van het licht, het licht van de kennis van de heerlijkheid van God. Die is ons bekendgemaakt in het aangezicht van Jezus Christus. Natuurlijk hebben we Zijn gezicht niet letterlijk gezien. Hij spreekt figuurlijk. Het gaat erom dat we met Christus in aanraking komen. Met Jezus in aanraking komen, weten Wie Hij is, Hem waarnemen, Hem aan ons voorgesteld krijgen, en naar Hem kijken zonder terug te deinzen en zonder ons af te wenden en zonder te proberen te verdraaien wat we zien, maar gewoon kijken naar Wie Jezus is, Hem erkennen, Hem aanvaarden zoals Hij is — dat heeft ons de kennis van de heerlijkheid van God gegeven.

We hebben leren kennen wat een heerlijk wezen God is doordat we Jezus hebben aanvaard zoals Hij ons is voorgesteld. Daarom heeft God in het aangezicht van Jezus Christus in onze harten geschenen om ons die kennis te geven.

Paulus vergelijkt dit in vers 6 met God Die het licht uit de duisternis tevoorschijn roept. Hij verwijst ongetwijfeld naar Genesis hoofdstuk 1, waar alles donker was en God zei:

En God zei: Laat er licht zijn! En er was licht.

GENESIS 1:3

en er licht was. Paulus zegt eenvoudig dat het in onze harten ongeveer zo is. Zoals het in Genesis hoofdstuk 1 donker was en God het licht uit de duisternis tevoorschijn riep, zo heeft Hij iets overeenkomstigs in onze harten gedaan.

We zaten in het donker. Onze harten waren duisternis. We waren duisternis.

Want u was voorheen duisternis, maar nu bent u licht in de Heere; wandel als kinderen van het licht

EFEZE 5:8

zegt hij in Efeze. God heeft ons het licht gegeven van de kennis van Zijn eigen heerlijkheid in het aangezicht van Jezus Christus.

23

De volgorde van Gods scheppingswerk

Vele jaren geleden was dit het vers dat mij op het spoor bracht van iets wat ik veel duidelijker ben gaan zien en waarbij ik inmiddels veel Bijbelverzen zie die er volgens mij mee te maken hebben. Dat is dat het scheppingsverhaal in Genesis hoofdstuk 1 een dubbele functie heeft. Aan de ene kant vertelt het ons hoe de schepping plaatsvond.

Maar het vertelt ons niet waarom de schepping op die manier plaatsvond en niet op een andere manier. God had bijvoorbeeld geen zes dagen nodig om de wereld te scheppen. Hij gebruikte zes dagen, maar Hij had het ook in twee of drie of één dag kunnen doen, of in een ogenblik. Toch? Twijfelt iemand eraan dat God de macht heeft om dat te doen? Als Hij gewoon had gezegd: 'Laat alles er zijn', en alles was er geweest, dan had Hij het zo kunnen doen. Maar in plaats daarvan zei Hij:

Laat er licht zijn.

Toen wachtte Hij tot het avond en morgen was, en op de tweede dag zegt Hij:

En God zei: Laat er een gewelf zijn in het midden van het water, en laat dat scheiding maken tussen water en water! En God maakte dat gewelf en maakte scheiding tussen het water dat onder het gewelf is, en het water dat boven het gewelf is. En het was zo.

GENESIS 1:6-7

en dat gebeurt. Hij wachtte nog een dag. De derde dag:

En God zei: Laat het water dat onder de hemel is, in één plaats samenvloeien en laat het droge zichtbaar worden! En het was zo. En God noemde het droge aarde en het samengevloede water noemde Hij zeeën; en God zag dat het goed was. En God zei: Laat de aarde groen doen opkomen, zaaddragend gewas, vruchtbomen, die naar hun soort vrucht dragen, waarin hun zaad is op de aarde! En het was zo.

GENESIS 1:9-11

en dat gebeurt. Dan wacht Hij weer een dag. Dan schept Hij de zon, de maan en de sterren. Dan wacht Hij weer een dag en schept Hij zeedieren en vliegende dieren. Ten slotte schept Hij op de zesde dag landdieren.

Waarom deed Hij dat niet allemaal tegelijk? Waarom deed Hij het zo, en waarom in die volgorde? Waarom maakte Hij planten voordat Hij zonlicht maakte? Waarom, waarom, waarom? Genesis vertelt ons wat God deed. Het geeft ons geen enkele aanwijzing waarom Hij het precies op die manier deed en niet op een andere manier waarop Hij het had kunnen doen. God is niet verplicht ons te vertellen waarom, en ik weet niet zeker of onze nieuwsgierigheid gerechtvaardigd zou zijn als we Hem ermee wilden lastigvallen: 'God, vertel me waarom U dat hebt gedaan.' Dat gaat Hem aan, niet ons. Maar er is een reden.

Ik begreep niet dat er een reden was, en eigenlijk vroeg ik het me niet eens af. Totdat ik op een keer dit specifieke vers las en er als het ware licht op viel. In de King James Version, die ik destijds las, staat:

Want God, Die gezegd heeft dat het licht uit de duisternis zou schijnen, is ook Degene Die in onze harten geschenen heeft tot verlichting met de kennis van de heerlijkheid van God in het aangezicht van Jezus Christus.

2 KORINTHE 4:6

24

De schepping als beeld van geestelijke groei

God scheen in onze harten, net zoals Hij het licht riep om in de duisternis te schijnen. En ik dacht: Paulus legt hier een bepaald verband. Paulus zegt dat wat er bij onze bekering gebeurde, toen God ons voor het eerst Christus openbaarde en ons verlichtte vanuit de duisternis waarin ons denken daarvoor verkeerde, lijkt op wat er in Genesis 1:2 of 1:3 gebeurde, waar God zei:

En God zei: Laat er licht zijn! En er was licht.

GENESIS 1:3

en er licht was.

Ik dacht: ik vraag me af of dat de enige parallel is. Ik vraag me af of Paulus zomaar iets ergens vandaan haalt en zegt: 'Nou, wat er met ons is gebeurd, lijkt een beetje op wat daar destijds gebeurde.' Of ontleent hij dat aan een groter geheel dat hij voor ogen had zonder het uit te leggen? Het kwam namelijk bij me op dat Paulus misschien het hele scheppingswerk in Genesis hoofdstuk 1, alles ervan, zag als iets met parallellen in ons leven. Hij beroept zich hier alleen op het gedeelte waarop hij zich wil beroepen. Het feit dat God in het begin zei:

Laat er licht zijn, lijkt op wat er gebeurde toen wij tot bekering kwamen. Ja, ja. Is er meer? Zijn daar nog meer parallellen mee?

Dat vroeg ik me af, en ik begon de Schriften te bestuderen. Ik begon te ontdekken dat er veel parallellen waren. Veel daarvan lijken zelfs bewust in de Schrift te zijn aangebracht, en er wordt elders in de Schrift zelfs op gezinspeeld. Als je belangstelling hebt: ik heb een bandje met de titel De geestelijke implicaties van Genesis 1. Daarin loop ik elke scheppingsdag langs en laat ik zien welke dingen overeenkomen met dingen in de ontwikkeling van het christelijke leven.

De belangrijkste of de grootste boodschap van dit alles is dat, toen God in Genesis 1 de hemel en de aarde had geschapen, alles woest en leeg was en in duisternis verkeerde. Maar aan het einde van dat scheppingswerk had Hij een man en een vrouw naar Zijn

eigen beeld. En dat loopt parallel met Zijn werk in de mens. Hij vindt iemand die in duisternis verkeert, geestelijk woest en leeg, en tegen de tijd dat Hij klaar is, heeft Hij een man of een vrouw naar Zijn eigen beeld. De scheppingsdagen daartussen vertegenwoordigen verschillende werken die God in het leven doet tussen de eerste en de laatste toestand van die persoon.

Hij begint met ons terwijl we verloren zijn, en uiteindelijk maakt Hij ons tot evenbeelden van Christus. Zover zijn we nog niet. We bevinden ons ergens in de dagen daartussen, maar er zijn parallellen. En ik geloof dat de Schriften in sommige gevallen ook daadwerkelijk naar die parallellen verwijzen. Hoe dan ook, ik laat het hierbij en ga verder.

Wat Paulus in het vorige hoofdstuk en tot op dit punt in hoofdstuk 4 natuurlijk doet, is veel spelen met woorden rond bepaalde beelden uit het Oude Testament. Het gaat over de bedekking van het gezicht van Mozes, de heerlijkheid, het licht en dergelijke dingen. Maar hij haalt hier geestelijke lessen uit, vooral over het nieuwe verbond tegenover het oude verbond. En ook over het feit dat hij in het licht heeft gewandeld. Hij heeft het heerlijke Evangelie verkondigd, maar het heeft niet geschenen voor iedereen die hem heeft gehoord. De duivel heeft hun het zicht daarop belemmerd en versperd, hen als het ware bedekt of verblind, omdat hij niet wil dat het licht voor hen schijnt. Als de duivel dat in Genesis 1 had kunnen doen en eenvoudigweg niet had toegelaten dat het licht op de aarde scheen, dan zou er nooit iets anders zijn gekomen wat God tot stand bracht, met inbegrip van man en vrouw naar Zijn eigen beeld. De duivel wil niet dat de geestelijke vervulling van dat type in het Oude Testament ooit zichtbaar wordt. Dus verzet hij zich ertegen met alles wat hij heeft.

25

De schat in aarden kruiken en zelfwaardering

Maar wij hebben, vers 7:

Maar wij hebben deze schat in aarden kruiken, opdat de allesovertreffende kracht van God zou zijn en niet uit ons.

2 KORINTHE 4:7

Dit is een van de bondigste en voortreffelijkste uitspraken in de Schriften om ons door het doolhof van verwarrend taalgebruik heen te helpen bij al het gepraat over zelfbeeld en zelfwaardering, enzovoort. Moeten we een hoge of een lage zelfwaardering hebben? Nou, dat hangt ervan af. Het hangt er gewoon van af wat je bedoelt. Zelfwaardering is natuurlijk geen term die in de Bijbel voorkomt. We kunnen dus geen vers vinden dat definitief zegt: ‘Dit is de christelijke visie op zelfwaardering.’

Helaas heeft het ook buiten de Bijbel geen erg duidelijke definitie, omdat het zelf een nogal vaag begrip is. Betekent het wie ik in wezen ben, of wie ik feitelijk ben? Betekent het mijn betere zelf of mijn verdorven zelf? Waar hebben we het over als we over het zelf praten? Niemand heeft het ooit echt volledig gedefinieerd, denk ik. Of als iemand dat wel heeft gedaan, heb ik daar niets van vernomen. Dus iedereen geeft er in een gesprek zijn eigen definitie aan. Daarom heeft iedereen een andere mening over de vraag of je een hoge of een lage zelfwaardering moet hebben.

Voor mij is dit een heel goed vers om alles in het juiste perspectief te plaatsen. We hebben een schat die iets waard is, die waardevol is, maar we hebben die in een aarden vat. Het aarden vat is niet bijzonder waardevol, niet bijzonder bewonderenswaardig en niet bijzonder veel aandacht of waardering waard. Schatten hebben altijd waarde. Daarom zijn het schatten. Een aarden vat heeft geen waarde, maar als je een schat in een aarden vat stopt, wordt dat aarden vat iets heel begeerlijks.

Ik heb jaren geleden eens een film gezien over iemand die een heleboel dure drugs het land binnensmokkelde in een teddybeer. De teddybeer raakte al vroeg in de film zoek en kwam in verkeerde handen terecht. Degene die hem had, wist niet dat er cocaïne in zat, of wat het ook was. Degenen die wisten dat de cocaïne erin zat, probeerden hem terug te krijgen. Dat waren natuurlijk de misdadigers die probeerden die het land binnen te smokkelen. Maar voor sommige betrokkenen was het niet duidelijk waarom iemand zoveel waarde aan die teddybeer zou hechten. Aan de andere kant was hij heel veel waard voor degenen die wisten wat erin zat.

De teddybeer zelf was gewoon een doorsnee teddybeer. Er was niets bijzonder waardevols aan waar iemand, vooral een volwassene, ook maar iets om zou geven. Maar al die volwassenen deden ontzettend hun best om hem te stelen, hem te krijgen, hem te bemachtigen en hem te zoeken. In sommige gevallen riskeerden ze hun leven

om hem te krijgen, en ze riskeerden arrestatie. Dan moet je je toch afvragen: waarom hechtten ze zoveel waarde aan die teddybeer? Nou, het was niet zo dat ze waarde hechtten aan teddyberen. Ze hechtten waarde aan iets wat erin zat en geld waard was, iets waarnaar ze heel begerig waren en wat ze wilden hebben.

Was die teddybeer waardevol? Ja en nee. Als teddybeer was hij niet bijzonder waardevol. Als omhulsel van iets wat geld waard was, was hij zeer begeerd en gewaardeerd en werd er naarstig naar gezocht.

Je lichaam is gemaakt van aarde, van het stof van de aarde. Je bent een aarden vat, een omhulsel van aarde. Is dat veel waard? Niet echt. Ze zeggen zelfs dat als je alle chemische stoffen uit je lichaam zou halen, de waarde zou neerkomen op — hoeveel was het ook alweer, ongeveer 97 cent aan chemische stoffen? Zoiets ongeveer. Je lichamelijke gestalte is niet zo veel waard. Het is toch vooral water. De prijs is gestegen. Met de inflatie is het nu misschien ongeveer anderhalve dollar waard.

26

Onze waarde door de Heilige Geest in ons

Maar als mensen over hun eigenwaarde nadenken, denken ze natuurlijk niet aan hun letterlijke, lichamelijke gestalte. Ze denken aan hun verstand en hun persoonlijkheid en hun talenten en dat soort dingen. Welke bijdrage ze kunnen leveren aan de samenleving of aan wat dan ook, hoe ze zich tot andere mensen verhouden. Aan dat soort dingen denken mensen wanneer ze over eigenwaarde nadenken.

Maar eigenlijk is het eigen ik iets wat gevallen en zondig is. Of laten we het ‘het vlees’ noemen, om een meer Bijbels woord te gebruiken. En dat is niet bijzonder veel waard. Maar God is heel veel waard. De Heilige Geest is van allesovertreffende waarde, en Hij woont in ons. Wij zijn een omhulsel. Wij zijn een vat, een aarden vat. In onszelf niet erg waardevol, maar vol van God, vol van Gods Heilige Geest. En doordat de Heilige Geest in ons is, zijn er allerlei mogelijkheden in ons aanwezig. Er kunnen veel

prachtige dingen door ons heen gedaan worden. De wereld kan ten goede veranderen door een gewoon mens die God in zich heeft. Maar het is niet die mens, het is God. Daarom zei Paulus eerder:

Niet omdat wij van onszelf bekwaam zijn iets te denken, als was het uit onszelf, maar onze bekwaamheid is uit God.

2 KORINTHE 3:5

Zeker, wij spelen een rol. Wij zijn de omhulsels, maar al het goede dat gebeurt, gebeurt niet dankzij het omhulsel. Alles wat in ons leven waarde heeft, heeft dat niet dankzij het omhulsel. Het is vanwege de schat die erin zit.

Als je een pot vol gouden munten hebt die tienduizenden dollars waard zijn, kan die pot een gewone mayonaisepot zijn. Maar als je hem kwijtraakte, zou je denken dat je iets heel waardevols was kwijtgeraakt. En als je die pot weer terugvond, zou je daar heel blij mee zijn. Maar de pot is doorzichtig. Je kijkt naar wat erin zit, en dat is wat waardevol is.

Eerlijk gezegd denk ik dat zelfwaardering eenvoudigweg op een verkeerde gedachte berust. Ik denk dat als ik me zorgen maak over hoeveel ik waard ben, of nadenk over hoeveel ik waard ben, ik gewoon over het verkeerde onderwerp nadenk. Ik hoor sowieso niet zo veel met mezelf bezig te zijn. Er zijn veel andere dingen waar ik eerst over moet nadenken. En als ik daar allemaal over heb nagedacht, heb ik niet veel tijd meer over om aan mezelf te denken. Maar als iemand zegt: 'Heb je een lage of hoge zelfwaardering?' weet ik niet goed wat ik moet antwoorden.

Ik geloof dat daar een schat zit die iets waard is. Dat geloof ik echt, en ik geloof dat ieder van jullie hetzelfde zou moeten kunnen zeggen. Als God daarin is, dan zijn er goede dingen, mogelijkheden, geweldige dingen die God door mij heen kan doen. Ik ben van grote waarde, maar ik ben vervangbaar. Die schat zou net zo goed in een andere aarden pot passen en zou dan nog net zo goed een schat zijn. De aarden pot is heel gemakkelijk te vervangen. Als ik dus bij die uitwisseling de aarden pot inbreng en God de schat inbrengt, heb ik geen bijzonder hoge dunk van mezelf en mijn bijdrage.

Dat is voor mensen een moeilijk evenwicht om te bewaren. Want zo vaak wanneer God door je heen werkt, of als God je gaven heeft gegeven of iets voor je heeft gedaan waardoor mensen je waarderen, moet je bedenken:

het is niet zo dat we het uit eigen kracht kunnen. Onze kracht komt van God.

27

God kiest zwakken om Zelf de eer te krijgen

Een van de overheersende en terugkerende thema's in 2 Korinthe zal zijn wat je hier in vers 7 van hoofdstuk 4 vindt:

We dragen deze schat in aardewerken potten, zodat duidelijk is dat die enorme kracht van God komt en niet van ons.

Paulus verwoordt dit iets anders in zijn eerste brief aan dezelfde gemeente, 1 Korinthe hoofdstuk 1. In 1 Korinthe hoofdstuk 1, vers 26 en verder, zei Paulus:

Let namelijk op uw roeping, broeders: er zijn onder u niet veel wijzen naar het vlees, niet veel machtigen, niet veel aanzienlijken. Maar het dwaze van de wereld heeft God uitverkoren om de wijzen te beschamen, en het zwakke van de wereld heeft God uitverkoren om het sterke te beschamen. En het onaanzienlijke van de wereld en het verachte heeft God uitverkoren, en wat niets is, om wat iets is teniet te doen,

1 KORINTHE 1:26-28

Dat betekent: die niet eens bestaan.

[Vertalersnoot: de spreker licht hier de Engelse formulering 'the things which are not' toe, die in het aangehaalde Nederlandse vers als 'wat niets is' is weergegeven.]

Paulus gebruikt hier een beetje overdrijving, maar het punt is dat God de laagste, zwakste, meest verachtelijke dingen kiest. Waarom doet Hij dat? In vers 29 staat:

opdat geen vlees voor Hem zou roemen.

1 KORINTHE 1:29

Ben ik wijs? Ben ik rechtvaardig? Als ik dat ben, zou ik trots op mezelf kunnen zijn, maar daar heb ik geen reden toe. Als er wijsheid is, als er gerechtigheid is, als er heiliging is, komt dat allemaal van Hem.

Dankzij Hem zijn jullie met Christus verbonden.

Christus is dat alles. Als er wijsheid of gerechtigheid zichtbaar wordt, komt dat alleen doordat het vat de schat die erin zit niet voldoende verbergt. Maar dat betekent niet dat het vat iets voorstelt. God kiest zwakke en lelijke vaten, zwakke en waardeloze vaten, dwaze vaten. Waarom? Omdat Hij niet wil dat ze de aandacht van de schat afleiden.

God wil de schat overbrengen, en Hij wil dat mensen de schat waarderen. Maar Hij wil niet dat het vat op zichzelf zo sierlijk en zo waardevol en zo kostbaar is dat het de schat overschaduwet. Daarom kiest God als vaten mensen met opvallende gebreken, of in elk geval mensen die op zichzelf naar het vlees geen indruk maken.

Maar de eer zou naar Hem gaan. Hetzelfde, dezelfde beweegreden, wordt hier genoemd in 2 Korinthe 4:7. God kiest ervoor de schat in aarden vaten te leggen.

Maar wij hebben deze schat in aarden kruiken, opdat de allesovertreffende kracht van God zou zijn en niet uit ons.

2 KORINTHE 4:7

Als je sterk en wijs bent, kun je op eigen kracht veel doen zonder God. Tenminste, het kan lijken alsof je dat kunt, en je kunt denken dat je dat doet, en de wereld kan denken dat je dat doet. Maar als je weet dat je zwak bent, als je weet dat je dwaas bent, en er

gebeurt vervolgens iets wijs en krachtigs door jou heen, dan weet je dat het God is. En dat is goed. Dat is bemoedigend. Iemand die zichzelf goed genoeg kent, weet dat hij, als hij op zichzelf aangewezen was, toch niets goed zou kunnen doen. Jezus zei:

Ik ben de Wijnstok, u de ranken; wie in Mij blijft, en Ik in hem, die draagt veel vrucht, want zonder Mij kunt u niets doen.

JOHANNES 15:5

Maar het is bemoedigend om te zien dat God door je heen werkt op manieren waarbij je tekortkomingen geen belemmering vormen, en dat Gods kracht daarin zichtbaar wordt.

28

Gods kracht werkt door menselijke zwakheid

Een van de dingen die Paulus in dit hoofdstuk en in dit boek herhaaldelijk gaat zeggen, is dat God de vaten steeds weer toetakelt om Zijn kracht zichtbaar te houden. Hij blijft barsten in de potten maken. Hij blijft de christen verzwakken, zodat Zijn kracht in hen volmaakt zal worden. Daar gaat die hele bespreking van de doorn in het vlees in 2 Korinthe hoofdstuk 12 over. Hij zegt dat hem een doorn in het vlees is gegeven, zodat hij zich niet bovenmate zou verheffen. Hij heeft God drie keer gebeden om die weg te nemen, maar God zegt:

Maar Hij heeft tegen mij gezegd: Mijn genade is voor u genoeg, want Mijn kracht wordt in zwakheid volbracht. Daarom zal ik veel liever roemen in mijn zwakheden, opdat de kracht van Christus in mij komt wonen.

2 KORINTHE 12:9

En Paulus zegt:

Goed, dan zal ik mij verheugen in mijn zwakheden, want wanneer ik zwak ben, ben ik sterk.

2 KORINTHE 12:9-10

Het klinkt allemaal als een hoop tegenstrijdig gepraat, maar wat hij eigenlijk zegt, is: 'Als ik sterk ben, is Gods kracht niet zichtbaar. Misschien is die zelfs niet werkzaam. Mijn eigen kracht kan Gods kracht in de weg zitten.'

Ik heb deze dingen al vaak eerder genoemd. De illustratie van Corrie ten Boom met de handschoen: ze houdt een handschoen omhoog en zegt: 'Kan deze handschoen deze Bijbel oppakken?' Ze laat zien dat dat niet kan, omdat hij niet om haar hand zit. Maar ze trekt hem aan en zegt: 'Kan deze handschoen nu de Bijbel oppakken?' Natuurlijk kan dat, niet vanwege de handschoen, maar omdat het nu de hand is die de Bijbel oppakt. Die zit toevallig in de handschoen, maar de handschoen had zelf geen kracht. De kracht van de handschoen ligt in zijn eigen zwakheid. Want als de handschoen stijf is en veel eigen kracht heeft, wordt de hand beperkt in wat hij kan doen. Om goed te kunnen functioneren, mag de hand in de handschoen niet worden gehinderd door enige kracht van de handschoen zelf.

Ik heb een paar handschoenen. Het zijn oude skihandschoenen van een ouder type: twee lagen leer met zo'n dikke voering ertussen. Ze houden je hand heel warm, maar je kunt er geen deurknop mee omdraaien. Je kunt de sleutel in je auto niet omdraaien. Waarschijnlijk kun je je hand niet eens bij het sleutelgat krijgen. Je hand is zo groot als je zo'n ding draagt. Het zijn goede, sterke handschoenen, maar ze zijn te sterk om bruikbaar te zijn. Ze belemmeren de kracht van de hand en de werking van de hand. Hoe zwakker het vat, hoe groter de kracht van degene die erdoorheen werkt.

Dat is wat Paulus zegt. Het is een geheimzinnig begrip, maar Paulus herhaalt het keer op keer. Hij zal dat opnieuw doen als we dichterbij het einde van dit hoofdstuk komen. Dan spreekt hij over zijn eigen situatie: hoe God hem ervan weerhoudt zich te verheffen, hoe God hem succesvol houdt, maar nooit op een manier waarop hij zichzelf daarvoor de eer zou kunnen geven. Hij zegt:

29

Paulus' verdrukkingen maken Gods kracht zichtbaar

Wij worden in alles verdrukt, maar niet in het nauw gebracht; wij zijn in twijfel, maar niet vertwijfeld; wij worden vervolgd, maar niet verlaten; neergeworpen, maar niet te gronde gericht. Wij dragen altijd het sterven van de Heere Jezus in het lichaam mee, opdat ook het leven van Jezus in ons lichaam openbaar wordt. Want wij die leven, worden voortdurend aan de dood overgegeven om Jezus' wil, opdat ook het leven van Jezus openbaar wordt in ons sterfelijk vlees. Zo is dan de dood werkzaam in ons, maar het leven in u. Maar omdat wij dezelfde Geest van het geloof hebben, overeenkomstig wat geschreven staat: Ik heb geloofd, daarom heb ik gesproken, geloven ook wij, en daarom spreken wij ook.

2 KORINTHE 4:8-13

Een citaat uit de Psalmen. Er staat

Wij weten immers dat Hij Die de Heere Jezus opgewekt heeft, ook ons door Jezus zal opwekken en samen met u voor Zich zal stellen. Want dit alles gebeurt ter wille van u, opdat de genade, die meer en meer is toegenomen, door de dankzegging van velen overvloedig wordt tot verheerlijking van God. Daarom verliezen wij de moed niet; integendeel, ook al vergaat onze uiterlijke mens, toch wordt de innerlijke mens van dag tot dag vernieuwd. Want onze lichte verdrukking, die van korte duur is, brengt in ons een allesovertreffend eeuwig gewicht van heerlijkheid teweeg. Wij houden onze ogen immers niet gericht op de dingen die men ziet, maar op de dingen die men niet ziet; want de dingen die men ziet, zijn tijdelijk, maar de dingen die men niet ziet, zijn eeuwig.

2 KORINTHE 4:14-18

Dit is allemaal een uitwerking van zijn uitspraak in vers 7. Het vat moet zwak, onaantrekkelijk en weinig indrukwekkend blijven, omdat God wil dat de schat erin alle eer krijgt. God wil dat alle eer naar de schat erin gaat. God wil dat de voortreffelijkheid van de kracht van God is en niet van het vat, niet van de mens. Daarom zorgt God ervoor dat Paulus, die normaal gesproken heel wat zou kunnen hebben om zich op te beroemen, nooit de eer krijgt. Want hij had meer dan gewone zalving en meer dan gewoon succes, en zijn bediening maakte meer dan gewoon indruk.

Mensen zeggen: 'Nou, Paulus is zo doeltreffend omdat hij een goed opgeleide rabbi was. Slimme man, die Paulus. Als ik zo veel verstand had, zou ik waarschijnlijk ook zo veel kunnen bereiken.' Of: 'Hij is een geweldige spreker. Als ik zo welsprekend was, als ik zo meeslepend was, zou ik de menigten ook kunnen beïnvloeden.' Nou, eigenlijk was Paulus misschien helemaal niet zo'n geweldige spreker. Hij was intelligent, maar door Gods handelen bleef hij verachtelijk in de ogen van mensen. Hij werd

voortdurend verdrukt, in verwarring gebracht, vervolgd, neergeslagen. Dit zijn de dingen waaraan God hem onderwierp, zodat hij nooit te hoog zou stijgen in zijn eigen achting of in de achting van anderen. Maar al die tijd dat hij verdrukt wordt, wordt hij niet volledig verpletterd. Hoewel hij in verwarring is, wordt hij nooit tot het punt van totale wanhoop gebracht, door God verlaten. Hoewel hij vervolgd wordt, wordt hij niet door God in de steek gelaten. En hoewel God hem neerslaat, wordt hij nooit helemaal vernietigd. Hij staat weer op. God geeft hem het vermogen om door te gaan, hoewel Hij hem telkens weer neerslaat.

Paulus gebruikt tot op zekere hoogte beeldspraak. Maar wat hij zegt, is dat de harde klappen die hij in zijn bediening te verduren krijgt, er zijn om steeds weer zijn eigen zwakheid te benadrukken, zijn eigen kwetsbaarheid, zijn eigen onvermogen om zelfs maar te overleven, laat staan iets tot stand te brengen, zonder Gods hulp. Eerder, in hoofdstuk 1, zei hij:

Ja, wij hadden voor ons eigen besef het doodvonnis zelf al ontvangen, opdat wij niet op onszelf zouden vertrouwen, maar op God, Die de doden opwekt.

2 KORINTHE 1:9

Daarmee bedoelt hij dat we regelmatig met de dood worden geconfronteerd, zodat we niet op onszelf zouden vertrouwen, maar op God, Die de doden weer tot leven wekt.

Zo houdt God ons ook hier toegetakeld. Hij laat ons vermorzeld worden, maar niet zo volledig dat er niets meer van ons overblijft. We gaan door. Hij houdt ons staande, maar niet zonder pijn, niet zonder vernedering. Want dat is nodig om te voorkomen dat wij verheven worden, zodat de heerlijkheid van de schat nooit verduisterd wordt door enige ingebeelde heerlijkheid van de vaten.

30

Jezus' sterven en leven in Paulus' lichaam

Nu zegt hij in vers 10:

We dragen het sterven van de Heer Jezus altijd met ons mee in ons lichaam.

Het sterven van de Heer Jezus met ons meedragen in ons lichaam.

Het is natuurlijk moeilijk om precies te weten wat hij daarmee bedoelt. Het heeft zeker iets te maken met zijn feitelijke omstandigheden. Waarschijnlijk bedoelt hij dat ik altijd heel dicht bij de dood ben. Ik ben in mijn leven zelfs op het punt gekomen dat elke dag me dichterbij de dood brengt. Niet alleen doordat de tijd verstrijkt, maar ook wat mijn lichamelijke toestand betreft, mijn gezondheid. Mijn veiligheid is voortdurend in gevaar ter wille van de Heere. Ik zou een comfortabeler leven kunnen leiden als ik deze apostolische bediening opgaf, maar ik verkeer voortdurend in levensgevaar ter wille van Jezus, en als zodanig lijd ik voor Christus. En als zodanig lijdt Hij in mij. En daarom is mijn lijden het lijden van Christus. Mijn sterven is het sterven van de Heere. Wat er in mijn lichaam gebeurt, is het ronddragen van het sterven van de Heere. Jezus in mij en ik, wij sterven samen voortdurend, worden met de dood geconfronteerd, lijden.

Maar de reden dat dit gebeurt, is:

zodat ook het leven van Jezus zichtbaar kan worden in ons lichaam.

Bedenk dat Jezus gestorven is, maar Hij is weer opgestaan. En toen Hij weer opstond, was dat met een nieuw soort leven, een opstandingsleven, een eeuwig soort leven. En dit bovennatuurlijke soort leven, dit opstandingsleven, kun je niet hebben zonder een sterven. Jezus had het niet zonder te sterven, en wij evenmin. We moeten aan onszelf sterven. We moeten aan het einde van onze eigen mogelijkheden gebracht worden. We moeten op het punt komen dat we niet aan onszelf denken, dat we niet voor onszelf opkomen. We maken ons niet druk om onszelf. Ons eigen ik verdwijnt zelfs steeds meer uit ons gezichtsveld, omdat we op iets anders gericht zijn. En hoe kwetsbaarder we zijn, hoe meer we verdrukt worden, hoe meer we gericht zijn op onze behoefte aan God, en hoe minder grond of verleiding we hebben om op onszelf te vertrouwen.

En deze toestand van sterven, deze toestand van lijden, houdt Paulus voortdurend dood voor zichzelf. Hij vergeet zichzelf en heeft totaal geen vertrouwen in zichzelf. Waarom? Zodat dit opstandingsleven in zijn lichaam zichtbaar kan worden. Nu heeft hij het hier over een bovennatuurlijk aspect van het leven dat in het leven van de

christen zichtbaar wordt, of in elk geval zichtbaar kan worden. Het is niet bij elke christen erg zichtbaar. Ik durf te zeggen dat als je Paulus kende, het bij hem zichtbaar zou zijn. Ik denk dat als je Paulus zou ontmoeten, of iemand zoals hij, je in zijn karakter het karakter van Jezus zou zien. Je zou bijna het gevoel hebben dat je naar Jezus keek. Zijn reacties, zijn woorden, zijn uitdrukkingen, alles. Het leven van Jezus was, denk ik, zichtbaar in zijn sterfelijke lichaam.

31

Zelfverloochening maakt ruimte voor Jezus' leven

Dat is een heel mooi ideaal, en het klinkt misschien heel idealistisch om zo te spreken. Het is niet idealistisch; het is realistisch. Al is het niet realistisch als je kijkt naar de ervaring van veel mensen die we kennen, omdat er in de meesten van ons nog heel veel leven vanuit het eigen ik is. En een van de redenen is dat we nog niet veel klappen hebben gekregen. Het eigen ik is niet gedood. We dragen niet met enige regelmaat in ons lichaam het sterven van de Heere Jezus mee. En daardoor is het leven van Jezus in de meesten van ons waarschijnlijk niet in dezelfde mate zichtbaar.

Klappen krijgen kan allerlei vormen aannemen. Je kunt jezelf klappen geven, in de juiste betekenis van dat woord. Je kunt jezelf verloochenen, een kruis opnemen. Als je niet van buitenaf lijden wordt aangedaan, kun je jezelf een strenge discipline opleggen. Ik heb het niet over het kloosterleven en ascese en zelfgeseling. Ik zeg alleen dat je je leven zo kunt inrichten dat je jezelf niet verwent en jezelf in veel opzichten niet veel zekerheid biedt. Er zijn manieren om je leven zo te leiden dat je afhankelijker van God blijft dan je misschien zou zijn als je anders leefde. Maar veel mensen hoeven zichzelf dat niet aan te doen. De meeste mensen in de wereld zijn niet zoals wij. Wij moeten onszelf discipline opleggen. De meeste mensen worden gevormd door de harde levensomstandigheden zelf. In de wereld is er heel veel verdriet en dood en armoede en ziekte en allerlei andere dingen die eenvoudigweg de omstandigheden zijn waarin mensen verkeren. Paulus had daar veel van vanwege de weg die hij gekozen

had. En daardoor kreeg het leven van Christus de gelegenheid om in hem te werken. Voordat het hoofdstuk afgelopen is, gaat hij duidelijk maken hoe dat precies werkt. We hebben de verzen waar ik op doel al gelezen.

Hij herhaalt in vers 11 wat hij in vers 10 zei:

Want wij die leven worden om Jezus steeds aan de dood uitgeleverd, zodat ook het leven van Jezus zichtbaar kan worden in ons sterfelijke lichaam.

In versen hetzelfde als wat hij in vers 10 zei. In vers 10 gaat het om:
het sterven van de Heer Jezus met ons meedragen in ons lichaam.

In vers 11 gaat het om:

om Jezus steeds aan de dood worden uitgeleverd.

In vers 10 is het:

zodat ook het leven van Jezus zichtbaar kan worden in ons lichaam.

In vers 11 is het:

zodat het leven van Jezus zichtbaar kan worden in ons sterfelijke lichaam.

Hetzelfde. Het is gewoon een herhaling van hetzelfde in iets andere woorden.

In vers 12:

Zo is de dood in ons aan het werk, maar het leven in jullie.

Blijkbaar bedoelt hij dat wanneer wij aan onszelf sterven, het leven van Jezus door ons heen werkt en jullie leven schenkt.

32

Spreeken uit geloof en hopen op de opstanding

Ik weet niet precies waarom hij juist deze regel uit Psalm 116, vers 10 aanhaalt:

Ik heb geloofd, daarom spreek ik. Ik ben zeer verdrukt geweest.

PSALMEN 116:10

Misschien bedoelt hij: 'Verwijt me niet dat ik spreek.' Zelfs de Schriften zeggen dat we spreken naar wat we geloven. Als je iets gelooft, ga je het zeggen.

Adderengebroed! Hoe kunt u goede dingen spreken, terwijl u slecht bent? Want uit de overvloed van het hart spreekt de mond.

MATTHEÛS 12:34

Daarom spreken we, omdat we het werkelijk geloven. We spreken niet omdat we proberen te manipuleren en geld te verdienen aan de bediening. We zeggen dat omdat het is wat we voor waar houden, in precies dezelfde geest van geloof waarover de psalmdichter sprak. Ik zei het omdat ik het geloofde. Daarom zeggen we wat we zeggen.

Blijkbaar werd Paulus ervan beschuldigd dat hij wat hij zei met bijbedoelingen zei. Hij zegt: 'Nee, er is geen ander motief. Ik zeg het omdat ik het geloof.' Dezelfde geest van geloof waar de psalmdichter naar verwees.

Maar omdat wij dezelfde Geest van het geloof hebben, overeenkomstig wat geschreven staat: Ik heb geloofd, daarom heb ik gesproken, geloven ook wij, en daarom spreken wij ook. Wij weten immers dat Hij Die de Heere Jezus opgewekt heeft, ook ons door Jezus zal opwekken en samen met u voor Zich zal stellen. Want dit alles gebeurt ter wille van u, opdat de genade, die meer en meer is toegenomen, door de dankzegging van velen overvloedig wordt tot verheerlijking van God. Daarom verliezen wij de moed niet; integendeel, ook al vergaat onze uiterlijke mens, toch wordt de innerlijke mens van dag tot dag vernieuwd. Want onze lichte verdrukking, die van korte duur is, brengt in ons een allesovertreffend eeuwig gewicht van heerlijkheid teweeg. Wij houden onze ogen immers niet gericht op de dingen die men ziet, maar op de dingen die men niet ziet; want de dingen die men ziet, zijn tijdelijk, maar de dingen die men niet ziet, zijn eeuwig.

2 KORINTHE 4:13-18

Hij zei in vers 14:

We weten dat Hij Die de Heer Jezus uit de dood heeft opgewekt, ook ons samen met Jezus zal opwekken.

Zoals hij eerder in hoofdstuk 1 zei:

Ja, wij hadden voor ons eigen besef het doodvonnis zelf al ontvangen, opdat wij niet op onszelf zouden vertrouwen, maar op God, Die de doden opwekt.

2 KORINTHE 1:9

omdat we zouden kunnen sterven. We staan voortdurend bloot aan de dood. Maar we hebben het leven van Jezus in ons, en als we sterven, zullen we het zelfs nog meer hebben, omdat Hij ons uit de dood zal opwekken en we precies zoals Hij zullen zijn.

Paulus zegt dat dit niet allemaal zomaar iets zelfzuchtigs is: ik moet zelf geheiligd en verheerlijkt worden. Dat gebeurt wel, maar eigenlijk doet God dit alles in mij ter wille van mensen zoals jullie, die baat hebben bij mijn bediening.

Vers 16:

Daarom geven we de moed niet op, ook al gaat ons lichaam achteruit.

Hij is aan het sterven. Hij wordt ouder. In werkelijkheid stierf hij pas lang hierna, maar hij was voortdurend de dood nabij, en waarschijnlijk ging zijn gezondheid al heel lang achteruit.

Ook al vergaat onze uiterlijke mens, toch wordt de innerlijke mens van dag tot dag vernieuwd.

2 KORINTHE 4:16

Het maakt niet uit of je ziek bent. Het maakt niet uit of je arm bent. Het maakt niet uit of je verdriet hebt. Het maakt niet uit of je uiterlijke omstandigheden zelfs levensbedreigend zijn of gewoon ronduit onaangenaam. De innerlijke mens kan vernieuwd worden, en hij kan vernieuwd worden als gevolg van dit lijden, niet alleen ondanks dat lijden. Het is niet zo van: 'Nou ja, ik lijd, maar er gebeurt tenminste ook nog iets anders. God doet ook iets goeds voor me, en dat weegt er min of meer tegenop.' Het is veeleer zo dat, zoals we zullen zien, het lijden het innerlijke voordeel

teweegbrengt. Het is niet alleen: ‘Nou, de uiterlijke mens vergaat, maar de innerlijke mens wordt tenminste beter.’ Het is veeleer: ‘De uiterlijke mens vergaat en daardoor wordt de innerlijke mens beter.’

Dat maakt hij duidelijk in vers 17:

‘Want onze lichte verdrukking, die maar kort duurt, bewerkt voor ons’ — de verdrukking zelf bewerkt voor ons — ‘een allesovertreffend eeuwig gewicht van heerlijkheid.’

Ik vat heerlijkheid hier op als een verwijzing naar het karakter en de voortreffelijkheid van Christus en het lijken op Hem, en we gaan steeds meer op Christus lijken. Dit wordt door de verdrukking in ons bewerkt.

33

In het lijden kijken naar het onzichtbare

Let op de tegenstelling die Paulus voor ogen heeft: onze lichte verdrukking wordt vergeleken met een gewicht aan heerlijkheid. De verdrukking duurt maar een ogenblik; de heerlijkheid is eeuwig. Je hebt een lichte verdrukking die maar een ogenblik duurt, en je hebt een eeuwig gewicht aan heerlijkheid. Maar hij zegt dat dit alleen onder een voorwaarde gebeurt. Deze verandering, deze overdracht van energie van het lichamelijke naar de innerlijke mens, dit innerlijke voordeel door uiterlijk te lijden, vindt alleen onder een voorwaarde plaats. Het gebeurt niet automatisch. Het gebeurt, zegt hij in vers 18:

terwijl we ons niet richten op wat we kunnen zien, maar op wat we niet kunnen zien. Want wat we kunnen zien is tijdelijk, maar wat we niet kunnen zien is eeuwig.

Dit voordeel ontvangen we alleen zolang onze blik op de juiste plek gericht is.

[Vertalersnoot: de spreker baseert deze voorwaardelijke uitleg op het Engelse ‘while’ (‘terwijl’) in vers 18. De aangehaalde HSV heeft hier ‘Wij houden onze ogen immers’.] Iemand die lijdt, heeft daar niet altijd baat bij. Het kan zijn dat zo iemand niet heerlijker wordt. Het kan zijn dat zo iemand niet meer op Christus gaat lijken. Veel

mensen hebben geleden zonder daar ook maar enig voordeel van te hebben. Waarom? Omdat ze keken naar de dingen die zichtbaar waren. Ze keken naar hun omstandigheden. Ze keken naar de mensen die hun omstandigheden leken te veroorzaken. En ze zagen daar niets achter. Ze zagen het onzichtbare niet.

Maar als we kijken naar wat onzichtbaar is — God Zelf, Gods soevereiniteit in de situatie, Gods bedoeling in de situatie, Gods barmhartigheid in de situatie, wat God in de situatie probeert te bereiken — dat is het onzichtbare deel van elke beproeving. Als we daarnaar kijken, hebben we er baat bij. Als we daar niet naar kijken, hebben we er geen baat bij.

De voordelen van lijden komen dus niet automatisch. Ze komen wanneer we kijken:

niet op wat we kunnen zien, maar op wat we niet kunnen zien. Wanneer we onze blik richten op het geestelijke, op het eeuwige, op de eeuwige beloningen, op de eeuwige goedgunstigheid van God jegens ons, zelfs in ons lijden. En op het feit dat we Zijn trouw kennen en dat Hij ons niet zou laten lijden als Hij niet hoopte dat wij uit dat lijden enig voordeel zouden verkrijgen. We houden onze blik op die dingen gericht, en terwijl we dat doen, bewerkt deze verdrukking voor ons het eeuwige gewicht aan heerlijkheid, waardoor we meer op Jezus gaan lijken.

We zijn ook aan het einde van de verzen in dit hoofdstuk gekomen, dus we gaan verder met hoofdstuk 5, mogelijk ook met 6.

Om verder te lezen

Alle bijbelteksten die in deze lezing aan bod komen, in de volgorde waarin ze gebruikt zijn.

- 2 Korinthe 3:18
- 2 Korinthe 4:1
- 2 Korinthe 1:8
- 2 Korinthe 4:2
- Spreuken 11:14
- 1 Korinthe 11:3
- Romeinen 2:14-15

- Richteren 21:25
- Romeinen 14:12
- 1 Korinthe 11:10
- Johannes 10:27
- 2 Korinthe 1:24
- Galaten 6:2
- Galaten 6:3-5
- 1 Thessalonicenzen 5:12
- 1 Thessalonicenzen 5:13
- 1 Thessalonicenzen 5:14
- Johannes 16:12-13
- 2 Korinthe 4:3
- 2 Korinthe 3:12-13
- 2 Korinthe 1:13-14
- 2 Korinthe 4:3-4
- 1 Korinthe 8:5
- Efeze 2:2
- Johannes 8:32
- 2 Korinthe 4:4
- 1 Korinthe 11:7
- Hebreëën 1:3
- 2 Korinthe 4:5
- 2 Korinthe 4:6
- Genesis 1:3
- Efeze 5:8
- Genesis 1:6-7
- Genesis 1:9-11
- 2 Korinthe 4:7
- 2 Korinthe 3:5
- 1 Korinthe 1:26-28
- 1 Korinthe 1:29
- Johannes 15:5
- 2 Korinthe 12:9
- 2 Korinthe 12:9-10

- 2 Korinthe 4:8-13
- 2 Korinthe 4:14-18
- 2 Korinthe 1:9
- Psalmen 116:10
- Mattheüs 12:34
- 2 Korinthe 4:13-18
- 2 Korinthe 4:16

Lezing © Steve Gregg / The Narrow Path. Nederlandse vertaling © 2026 Vers voor Vers. De bijbeltekst in deze uitgave is ontleend aan de Bijbel in de Herziene Statenvertaling, © 2010/2016 Stichting HSV.